

drama--ticles

Tortugues

La desacceleració
de les partícules

Clàudia Cedó

comanegra
Institut del Teatre

Clàudia Cedó · Llicenciada en Psicologia, graduada en Art Dramàtic i formada en teatre de l'oprimit, ha treballat com a psicòloga en centres penitenciaris i amb persones en deshabituació de tòxics. Interessada en el teatre des de ben petita, l'any 2006 crea Escenaris Especials, projecte teatral amb persones en risc d'exclusió social que dirigeix durant dotze anys. Treballa com a professora de teatre d'alumnes amb diversitat funcional, participa com a actriu en una vintena d'espectacles amateurs i també escriu i dirigeix obres com *Júlia?* i *De petits tots matàvem formigues*. El 2014 estrena *Tortugues: la desaceleració de les partícules* a la Sala Flyhard, guanyadora del Premi Butaca al millor text. L'any següent guanya el V Torneig de Dramatúrgia Catalana i estrena *Et planto* amb la companyia El Vol del Pollastre. El 2016 escriu i dirigeix *L'home sense veu*, nominada al Premi Butaca al millor text. Es converteix en autora resident a la Sala Beckett durant la temporada 2017-2018 i el seu últim text, *Una gossa en un descampat*, s'estrena en aquesta mateixa sala amb la direcció de Sergi Belbel en el marc del Festival Grec.

Tortugues

La desacceleració de les partícules

Partícules

Dramatúrgia contemporània

Primera edició: març del 2019

© del text: Clàudia Cedó, 2014

© del pròleg: Miquel M. Gibert, 2019

© de l'epíleg: Clàudia Cedó, 2019

© d'aquesta edició: Editorial Comanegra / Institut del Teatre, 2019

Editorial Comanegra
Consell de Cent, 159
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Direcció general: Magda Puyo
Plaça de Margarida Xirgu, s/n
08004 Barcelona
www.institutdelteatre.cat

Direcció de la col·lecció: Carles Batlle, Marina Laboreo
Edició (Institut del Teatre): Marta Borrás
Disseny de col·lecció: Maria Mestre
Disseny de cobertes: Virginia Pol
Maquetació: Víctor García Tur
Correcció: Núria Puyuelo
Impressió: BookPrint Digital

ISBN (Comanegra): 978-84-17188-86-3

ISBN (Diputació de Barcelona): 978-84-9803-877-4

Dipòsit legal: B 4580-2019

Llibre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Llibre local**, que garanteix que el 100% de la seva elaboració –des del disseny fins a la impressió– s'ha dut a terme per professionals i empreses del nostre país. Amb la seva compra has contribuït a crear llocs de treball dignes al teu entorn, a assegurar que cap impost no fugi a l'estranger i a minimitzar el seu impacte ambiental, entre altres beneficis.

Visita llibrelocal.cat per conèixer millor aquesta iniciativa.

Queden rigorosament prohibides i es sotmetran a les sancions establertes per la llei: la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos els mitjans reprogràfics i informàtics, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic sense autorització de l'Editorial Comanegra. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Tortugues

La desacceleració de les partícules

Clàudia Cedó

Pròleg de Miquel M. Gibert

Premi Butaca 2015

Diputació
Barcelona | Institut del Teatre

comanegra

Índex

Pròleg	
Miquel M. Gibert	9
Tortugues: la desacceleració de les partícules	15
Epíleg	
Clàudia Cedó	105

Pròleg

Miquel M. Gibert

Clàudia Cedó es va donar a conèixer com a autora el 2014 amb l'estrena professional de *Tortugues: la desacceleració de les partícules* a la realment benemèrita Sala Flyhard, text que també van editar les publicacions de l'esmentada sala i que ara, reeditat per Comanegra i l'Institut del Teatre, el lector torna a tenir a les mans. Provenia, però, d'una experiència que com a dramaturga —no entro en altres consideracions, indefugibles en un altre context— li ha estat més que útil: psicòloga de professió, Cedó ha estat la creadora, impulsora i directora escènica d'Escenaris Especials, un interessantíssim projecte que fa anys que fa teatre amb persones en risc d'exclusió social (actors i actrius amb discapacitat, diversitat funcional, malaltia mental i en procés de deshabitació de tòxics). L'autora ha sabut aprofitar molt bé la pràctica dramàtica per dotar les seves obres d'una habilitat constructiva molt notable i d'una teatralitat que, sense virtuosismes perniciosos i amb una treballada naturalitat, crida poderosament l'atenció. Miraré tot

seguit d'esmentar i comentar breument alguns components d'una capacitat teatral notòria.¹

El primer que crida l'atenció de les peces de Clàudia Cedó és el diàleg, viu, directe, basat en una col·loquialitat estricta. L'autora, però, sap dur-lo cap a la reflexió i l'abstracció quan cal. Això sí, mai no permet que caigui en la discursivitat i s'allunyi de les necessitats de l'escenari.

Els personatges de Cedó són dibuixats gairebé exclusivament a través del diàleg. En l'opció de l'autora no hi ha digressions ni tampoc el recurs abusiu del passat o dels records, perfilats d'una manera dubtosament teatral. A més, amb una veritable economia dramàtica, Cedó només tria aquells elements dels personatges que li interessin per construir escènica l'obra. Aquests personatges, de vegades sense ser-ne conscients, sempre tenen una realitat doble: la que viuen d'una manera quotidiana, indubtable, i la que intueixen i després descobreixen, més enllà de la vida diària, és a dir, la *veritat oculta* a què feia referència aquell gran llibre de relats de Pere Calders.

En les peces de Clàudia Cedó, el conflicte dramàtic mai no es planteja d'una manera extrema, tràgica, sinó com un procés de superació personal dels personatges decisius que va lligat a la descoberta i a l'acceptació de l'esmentada *veritat oculta*, i alli-

¹ Fins al desembre del 2018, Cedó també ha estrenat *D.N.I., Et planto, L'home sense veu* i *Una gossa en un descampat*. Algunes d'aquestes peces han estat traduïdes al castellà, a l'anglès i estrenades a Madrid i a països sud-americans.

beradora. Després de viure el conflicte que l'autora planteja en cada obra, els seus personatges són més conscients que abans, més lliures i, doncs, més humans. Alhora inviten subreptíciamment l'espectador a iniciar-se en l'experiència humanitzadora i alliberadora.

Tenint en compte el que he dit fins ara, és del tot coherent que els espais, els temps i els mateixos personatges de Clàudia Cedó siguin essencialment ambigus. Perquè la seva realitat aparent sovint n'amaga una altra que s'anirà revelant al llarg de la peça, que es fondrà amb la primera i, de vegades, la substituirà mitjançant un joc inquietant d'unió o de desdoblament escènicament molt eficaç. El resultat és clar: un temps i un espai més complets, més veritables, més aptes per acollir uns individus que s'esforcen per sobreposar-se a la crisi contemporània de la identitat.

Fins a l'estrena d'*Una gossa en un descampat*, el to de comèdia i un humor irònic, mai sarcàstic, molt ben administrat, dominaven el teatre de l'autora. Però aquesta obra, sens dubte la més ambiciosa de les trenades per Clàudia Cedó fins ara, hi ha aportat un to de drama que abans li era aliè. O que no de-passava la insinuació o la pinzellada breu. Volgudament, deixo de banda aquí el fons biogràfic d'*Una gossa en un descampat* per tal de poder remarcar la importància temàtica, tant des del punt de vista dramàtic com, més àmpliament, literari, de la peça que Cedó va estrenar a la Sala Beckett el maig del 2018. L'autora s'encara a un tema molt antic: la via dolorosa, el camí del Calvari, que la dona segueix darrere un fill que només

podrà tenir a la falda un cop mort. En realitat, es tracta d'una variació contemporània, plena de suggeriments, de l'*Stabat mater*, el gran poema llatí medieval al qual diversos compositors il·lustres han posat música al llarg dels segles.

L'encant i la gràcia de l'autora aconseguen dur al món creatiu que li ha estat característic, si més no fins ara, el dramatisme íntim d'*Una gossa en un descampat*. L'autora s'enfronta a la injustícia rotunda que suposa la inversió d'una llei natural: el fill mor abans que la mare i, en aquest cas, a més, ja neix mort. La contenció de l'autora en el tractament del text dramàtic, l'ús especialment delicat de l'humor, al qual no renuncia, i el reflex tant fidel com ambigu de la quotidianitat defineixen les línies fonamentals d'una peça que em sembla que serà important en la trajectòria de Clàudia Cedó. Sens dubte, *Una gossa en un descampat*, en una inflexió en l'evolució de Cedó com a autora, potser avança canvis que han de venir, però la peça per ella mateixa, malgrat el que pugui semblar, no és una transformació ni encara menys una ruptura sinó una ampliació de perspectiva i una mostra de maduresa.

Abans he parlat de l'humor en el teatre de Clàudia Cedó. Era inevitable, perquè el motiu és evident. Però també és evident una altra cosa: l'atractiu poètic, la capacitat lírica de l'autora. En cadascuna de les peces hi ha moments en què l'humor, el dramatisme o fins i tot la vida més rutinària s'obren a un lirisme sorprenent, sempre fugisser, però fonament atmosfèric, que l'autora, amb molt bon sentit escènic, no intenta explotar. L'espectador hi troba un poder de convicció que dona tot el

sentit a la veritat commovedora de la ficció teatral: una veritat que el conforta i l'encoratja.

Simplificant, podríem dir que tot va començar amb *Tortugues...* Aquesta peça senzilla en aparença, però ben construïda i ben dialogada, amb una progressió dramàtica conduïda amb mà experta, va seduir els espectadors que la van poder veure en l'espai reduït i càlid, gairebé íntim, de la Sala Flyhard. Però la història de les dues parelles que, de manera diferent cadascuna, van accedint a un coneixement i una experiència en què el neguit i l'angoixa deixen pas a una vida entesa com una experiència profunda en la qual la comunicació i el plaer tenen un lloc essencial —com també la incertesa fonamental, la *decoherència*, que no podem defugir—, aquesta història, dic, també va seduir la crítica, de la mateixa manera que ho han fet les obres que Cedó ha estrenat posteriorment. Després de l'estrena de *Tortugues*, Marcos Ordóñez (*El País*, 17/01/15) escrivia:

Tortugues es una máquina que no para, con una estructura redonda, llena de sorpresas. Hay una magia humilde y poderosa en la puesta, cosida pieza a pieza: los títulos de crédito que brotan de las cajas de la mudanza; el cuadro casi jardielesco que cobra vida; el secreto que anida en un peluche de Elvis. Y los constantes fregolismos con el vestuario para marcar cambios de espacio. Y el modo de crear el efecto de cámara rápida en escena. Todo sirve, todo tiene su vuelta, todo juega. Tampoco quiero olvidar la singular banda sonora de Àlex Torío, que recuerda al Tom Waits más ardiente. *Tortugues* es una comedia arriesgada. Porque comienza con humor, se zambulle en territorios oscuros y crueles,

y culmina con una coda arrebatadamente romántica: el baile final es una de las escenas más redondas, poéticas y conmovedoras que he visto en los últimos meses.

Així doncs, espectadors i crítica van crear, des del primer moment, una expectació a l'entorn de l'autora, a la qual ella ha tingut l'encert i la sort de saber-hi respondre amb solvència.

Qualsevol aproximació a un dramaturg, un escriptor o un artista és necessàriament parcial si no hi ha una part dedicada al context creatiu en què es manifesta. És evident que un creador solament ho és del tot si considerem la tradició o les tradicions que l'expliquen, la relació que hi estableix i la realitat artística que l'envolta. No ho puc fer aquí amb l'autora de *Tortugues: la desacceleració de les partícules*. Però estic segur que me'n donarà l'ocasió en un altre moment, potser aviat, perquè diria que Clàudia Cedó és una autora valuosa, segura dels seus recursos i de llarg recorregut.

Tortugues

La desaceleració de les partícules

PERSONATGES

MARTA

JOAN

ÀGATA

ÒSCAR

I. Trasllat

Un dormitori decorat amb cobrellits i cortines de flors, tot plegat molt carregat. Entra una parella carregant caixes, estan fent una mudança. Ell carrega un terrari amb una tortuga de terra, sembla estressat i nerviós. Ella duu una maleta, riu.

MARTA: És perquè et poses nerviós...

JOAN: Sí, sí, m'he posat nerviós. Aquella dona *gorda* m'ha posat nerviós... No parava de mirar-me i d'insultar-me!

MARTA: Ningú t'insultava, Joan, només et deia que anaves amb els llums encesos.

JOAN: Ah sí? Doncs feia gestos... Gestos obscens...

MARTA: T'estava dient que tenies els llums encesos! (*Riu.*) I va i et pares al mig del carrer, al costat d'aquell policia!

JOAN: Aquell senyor policia no entenia el que jo li deia...

MARTA: Jo tampoc ho entenia, ningú ho entenia. Et poses massa nerviós, vas accelerat, Joan! És com quan ballem...

JOAN: Soc una persona que gestiona molt bé la tensió en situacions límit.

MARTA: Deixa la tortuga, deixa la tortuga allà! He pujat roba per a demà, calçotets...

En JOAN deixa la tortuga. La MARTA desfà una maleta al llit.

JOAN: I el pijama? M'has pujat el pijama?

MARTA: Sí...

JOAN: El que intentava dir-li al policia era que la dona m'ha espantat, per això he parat. Pensava que necessitava alguna cosa, he parat el cotxe com un bon ciutadà!

MARTA: Has parat el cotxe com un bon ciutadà al mig del carrer!

JOAN: M'he estressat, m'ha estressat aquella dona. No es poden fer gestos, ho diu el codi deontològic.

MARTA (*riu*): Viari... El codi viari... Ets un histèric, conduint... Ho has d'acceptar.

JOAN: Potser sí, però és normal que et surti la histèria quan una dona *gorda* et fa senyals de mort.

MARTA: No era *gorda*. I t'estava fent així pels llums, perquè els portaves encesos. I duies els intermitents posats. I els *llimpiaparabrises* anaven a tota hòstia... i fa un sol que peta. El policia flipava.

JOAN: No sé parar-los, *vale*, no sé parar els parabrises, fa setmanes que funcionen. Des de la tempesta aquella que no vaig tenir més remei que engegar-los. No sé com s'aturen.

MARTA (*sospira*): Joan... Escolta. T'has de calmar, val? Vas accelerat per la vida. És pel trasllat, et poses nerviós.

JOAN: No m'agraden els trasllats, ni les senyores *gordes*, ni els *llimpiaparabrises*.

MARTA: Vine aquí... Seu.

La MARTA fa seure en JOAN al llit i li fa un massatge. En JOAN sembla molt tens. Té les espatlles molt amunt i gairebé no se li veu el coll. La MARTA parla amb molta calma.

MARTA: Va, t'has de relaxar... Els trasllats estressen. Baixa les espatlles, sembles la tortuga. Estira el coll.

En JOAN intenta estirar el coll, però acaba fent un moviment forçat i tens que recorda al d'una tortuga.

MARTA: Relaxa't... Relaxa't...

JOAN: Ho intento, Marta... A les nits tinc molta tensió... Em torno a despertar amb les mandíbules fent força...

MARTA: Xst... Ja ho sé... És normal... Portes un mes que déu-n'hi-do...

JOAN: Porto un mes que déu-n'hi-do...

MARTA: Anant i venint en cotxe des de l'altre pis...

JOAN: En cotxe des de l'altre pis...

MARTA: I tu odies conduir...

JOAN: Odio conduir...

MARTA: Ja ho sé, tranquil...

JOAN: I no ha estat només la senyora *gorda*... Tot el viatge que m'he anat carregant, amb aquell cotxe enganxat al cul... Odio la gent que condueix ràpid i se t'enganxa darrere com dient «afanya't». Quan em fan això, saps què faig jo? Doncs encara vaig més lent!

MARTA (*amb ell*): Vas més lent... Ja ho sé, Joan... Ara ja està. Respira... Respira...

En JOAN respira fort, agafant aire i traient-lo de manera violenta.
La MARTA riu.

MARTA: Joan, *carinyo*... (*Li fa un petó.*)

JOAN: Em deixaràs?

MARTA (*sorpresa*): No! (*Dolça:*) No... Per què dius això?

JOAN: Perquè tu ets una deessa serena i flegmàtica, i jo soc una mena d'*alimanya* neuròtica que s'escandalitza perquè una dona *gorda* li fa gestos obscens. Marta, jo t'estimo. Sento això de les classes de ball. M'hauria agradat saber ballar millor, sé que et trepitjava i que no seguia el teu ritme, sento que vaig a una velocitat diferent de la teva i que tu ets tan perfecta i que jo ho soc tan poc que tinc por que... que... que un dia te n'adonis tu, de tot això, i em deixis. I saps? No sé què faria, perquè m'agrades, m'agrades molt. M'agrada la teva pell i els teus cabells i el teu nas i el teu front i els teus ulls, tots dos...

MARTA: Escolta, Joan, tot anirà bé... Aquí les coses canviaran. Tu et tranquil·litzaràs. Aquí pots anar a peu a la feina, anirem a fer un tallat al bar aquell de la plaça i les teves pors i les teves tensions... (*bufa*) ...marxaran. Portarem una vida senzilla.

JOAN: Una vida senzilla...

MARTA: I per això de ballar, no pateixis, molts nois trepitgen la noia, és normal. Ja ens coordinarem. Assajarem aquí, d'acord? És una qüestió de ritme. (*Sospira.*) I no tornis a dir que et deixaré. *Carinyo*, t'estimo. (*Li fa un petó i l'abraça.*) Va... Vols que pugem les caixes ara o demà al matí?

JOAN: Demà, demà... Necessito descansar.

MARTA: D'acord, doncs posem-nos al llit.

Ella obre una caixa i en treu dos pijames. Ell es queda dret, mirant la tortuga.

JOAN: La Donatella té tota la fruita i el pernil tal qual... No hi ha manera que mengi res...

MARTA: Té, el pijama.

Ella li llança un pijama i ell l'agafa al vol. Es posen el pijama i entren al llit.

JOAN (*a la tortuga*): Va, Donny... És pernil. (*A la MARTA:*) Són els canvis, l'estressen. No podrà dormir avui. El mango ni l'ha tocat...

MARTA: Déu meu, quin estampat més horrible.

JOAN (*a la tortuga*): Va, Donatella, bonica, que no t'agrada? (*A la MARTA:*) On el vas comprar, el mango?

MARTA: Al Lidl.

JOAN: Vam quedar que aniríem al Bonpreu... La fruita al Lidl no està gaire bé.

MARTA: La fruita al Lidl està perfectament bé. Ja trobo molt fort que em facis comprar-li mango a una tortuga!

JOAN: Té potassi i antioxidants. No m'agrada que no t'ho prenguis seriosament...

MARTA: Ja aniré al Bonpreu...! (*Es posa al llit.*) Que estrany que se'm fa no ser al nostre pis.

JOAN: No sé si podré dormir, encara penso en la dona gorda...

MARTA: Apago el llum...

La MARTA apaga el llum.

JOAN (*en off*): No m'adormiré en hores...

MARTA (*en off*): La casa és preciosa...

JOAN (*en off*): És possible que em passi tota la nit en vetlla...

MARTA (*en off*): Per què creus que ens l'han llogat tan barata?

Una casa tan maca... Potser tenien pressa per marxar... Et van dir alguna cosa a tu? Joan... (*En JOAN ronca.*) Bona nit...

2. Eureka

Fosc. Se senten dues veus en off, una parla xiuxiuejant i l'altra sembla adormida. S'encén una llanterna, veiem l'ÒSCAR que escriu en un bloc amb urgència.

ÒSCAR: Venen en sèries... Venen en sèries... E igual a hac per nu, on nu és la freqüència de l'ona associada i hac la constant de Planck... Sis coma sis dos sis per deu a la menys trenta-quatre joules per segon...

ÀGATA: Xst... Th th th th th... *(Creu que somia i el fa callar.)*

ÒSCAR: ...delta d'ics major o igual a hac per pi, essent delta la línia espectral... Si aïllem delta i tenim en compte que les longituds d'ona que ens presentaran els enzims sintetitzats venen en sèries...

ÀGATA: Xst... Th th th th th... Estàs somiant...

ÒSCAR: No estic somiant... Venen en sèries... Venen en sèries... És el principi d'incertesa! La fórmula de Goleman... La tinc!!!

L'ÒSCAR encén la làmpada de la tauleta de nit. Llum. S'aixeca alterat i escriu a la pissarra que tenen a l'habitació. Ha tingut

un eureka durant la nit. L'ÀGATA es queixa, encara estirada, vol dormir.

ÀGATA: Mmm... Intento dormir, *carinyo*...

ÒSCAR: Àgata, Àgata! Desperta!

ÀGATA (*es queixa*): Oooh...

ÒSCAR: Àgata, Àgata!!! Escolta'm, estàs desperta?

ÀGATA: No...

ÒSCAR: Necessito que estiguis desperta. Estàs desperta?

ÀGATA: Sí, pesat! (*Mirant el rellotge:*) Són les quatre de la matinalada... Què et passa? Això són els llegums... Has de deixar de menjar llegums a les nits, fan que tinguis somnis *xungos*, de debò.

ÒSCAR: No són els llegums, Àgata... Escolta'm. La relació entre les longituds d'ona de les línies espectrals era diferent de com em pensava... Les línies venen en sèries, així que amb la freqüència apropiada es generaran defectes quàntics que permetran l'alentiment cel·lular. E igual a hac per nu, on nu és la freqüència de l'ona associada i hac la constant de Planck... Sis dos sis per quinze a la menys trenta-quatre joules partits per segon. (*Respira excitat, esperant resposta.*) Ho entens???

ÀGATA (*badalla*): No n'estic segura.

ÒSCAR: Ho tenia davant del nas... Si a això hi afegeixes la capacitat d'inhibició dels enzims de l'organisme per part dels fotons, és la teoria de la decoherència, Àgata... El principi d'incertesa aplicat a la biologia...

ÀGATA: No pot ser... (*S'apropa a la pissarra, intentant entendre-ho.*)

ÒSCAR: Jo tampoc m'ho puc creure. (*L'ÀGATA repassa la fórmula a la pissarra.*) He estat equivocat tot aquest temps, Àgata! Fa

anys que vaig en la direcció equivocada... Tot estava relacionat amb les sèries espectrals de les molècules i la seva pròpia longitud d'ona... En realitat, és... (Riu.) Biologia quàntica!

ÀGATA: Però i l'espectroscòpia? L'anàlisi quantitativa de la mostra biològica no va sortir bé... La substància era invasiva per als teixits...

ÒSCAR: Perquè estàvem fent servir un model quàntic que en realitat és erroni. L'energia cinètica i la seva pròpia longitud d'ona poden crear les interaccions ressonants.

ÀGATA: Les interaccions ressonants...

ÒSCAR: Només cal provocar un enllaç covalent coordinat i obtenir una estructura d'energia reticular circular, com les del cicle de...

ÀGATA: De Born-Haber...

ÒSCAR: O la llei...

ÀGATA: La llei de Helmholtz!

ÒSCAR: La injecció de la substància canviaria la composició molecular de les partícules...

ÀGATA: Convertint-les en desacceleradores de la pròpia matèria...

ÒSCAR: I tenint en compte que la xarxa de molècules que anomenem *delta* és igual...

ÀGATA i ÒSCAR: ...a la suma dels cations de cadascuna de les molècules enllaçades...

ÒSCAR: Estarem davant d'un...

ÀGATA i ÒSCAR: ...dicroisme circular vibratori.

ÀGATA: Que senzill!

ÒSCAR: No em puc creure que hagi resolt la fórmula de Goleman, fa anys que...

ÀGATA: Ets un geni...

ÒSCAR (*de sobte, dubta*): No pot ser... Estic... Estic dient tonteries? Estic dient tonteries, oi?

ÀGATA: No, no... Sembla tot... correcte... No ho sé... A veure...
(*Esborrant la fórmula de la pissarra i provant de fer-la ella.*)

ÒSCAR: No vull fer-me il·lusions, ho entens? Sovint em desperto creient que he resolt la fórmula i al final és fum... Fins que no ho haguem provat amb ratolins, és millor no fer-se il·lusions. Pot ser que siguin els llegums.

ÀGATA: No són els llegums, Òscar. (*Silenci cerimoniós, es miren.*)
Crec que has resolt la fórmula inacabada de Johann Felmir Goleman.

ÒSCAR: He d'anar al laboratori.

ÀGATA: Vinc amb tu, Òscar! Si això funciona, estarem davant d'un dels...

ÒSCAR: D'un dels descobriments científics més importants de la humanitat des de la teoria de la relativitat.

ÀGATA: Et donaran el Nobel, Òscar...

ÒSCAR: La història de la ciència actual canviarà per sempre...

ÀGATA: Serem com Pierre i Marie Curie...

ÒSCAR (*mirant el quadre de Goleman*): Goleman estaria orgullós de mi...

ÀGATA: Perquè el que acabes de descobrir és...

ÀGATA i ÒSCAR: La desacceleració de les partícules!!!

Sona «Mudança», d'Àlex Torío. Es besen excitats pel moment eureka conjunt.

ÒSCAR: Anem al laboratori.

ÀGATA: Anem-hi!

Es posen les bates i marxen corrents, agafats de la mà. Apaguen el llum.

3. Desfent caixes

Segueix sonant «Mudança», d'Àlex Torío. La MARTA i en JOAN van fent viatges amb les caixes per a la mudança. A les caixes hi ha els crèdits de l'espectacle. Quan les han entrades totes, la música s'acaba i comencen a instal·lar-se. La MARTA llegeix títols de llibres d'una de les caixes.

MARTA: *La tortuga, tu mascota, Tú y tu tortuga, Las Tortugas Ninja, el montaje del director...* Joan, tot això és teu.

JOAN: Sí.

MARTA: I què fem amb totes les seves coses? *(Tocant un objecte decoratiu.)*

JOAN: Què vols dir?

MARTA: Tot això està ple de trastos seus... Ho podem llençar o ho volen?

JOAN: No ho sé, van dir que vindrien a buscar-ho, que no toquéssim res.

MARTA: Uf, de debò? Doncs a mi hi ha coses que em fan molta grima... *(Mirant els quadres de damunt del llit.)* Qui és tota aquesta gent?

JOAN: No ho sé... Deuen ser avantpassats.

MARTA: I no se'ls han endut?

JOAN: Potser no se'ls estimaven gaire.

MARTA: Que estranys que són...

JOAN: Qui?

MARTA: Els teus *jefes*.

JOAN: Són científics.

MARTA: El meu pare va fer física i és molt normal.

JOAN: El teu pare és professor d'ESO en un institut... Això és una altra lliga. Pensa que ell fa catorze anys que treballa en la mateixa investigació.

MARTA: Catorze anys?

JOAN: I no troba resultats. Els companys del laboratori m'han dit que està desesperat. En Marc diu que és un geni. I en Min i els altres, que està boig.

MARTA: I ella?

JOAN: L'Àgata?

MARTA: No sé com es diu... Àgata...

JOAN: També treballa al laboratori, però ella es passa el dia viatjant. És una dona amb... caràcter. Sempre està amb conferències, simposis, *world congresses*.

MARTA: Viatjar està bé.

JOAN: Sí, però quan ho has de fer per feina... Jo no suportó el menjar dels avions ni rentar-me el cap amb el xampú que et regalen als hotels, fa olor de Poly-Clean... Per això la gent roba tovalloles quan deixen l'habitació, és una venjança.

MARTA: Àgata què?

JOAN: Àgata... Fortuny, crec.

MARTA (*mirant un dels llibres que ja eren a la casa*): És aquesta?

JOAN: Ah, sí, mira... Són els seus llibres...

MARTA: Eren aquí.

JOAN: *La ciencia, un lugar para soñar i Física cuántica para curiosos.*

MARTA: És guapa...

JOAN: Són de divulgació científica.

MARTA (*silenci*): Creus que ens estem perdent coses?

JOAN: Quin tipus de coses?

MARTA: No ho sé... Viatjar, escriure llibres, robar tovalloles dels hotels...

En JOAN mata un mosquit picant de mans.

JOAN: Doncs sí, suposo que ens estem perdent coses. Però la gent com l'Àgata i l'Òscar també se'n perden... Vull dir que no fan les coses que nosaltres fem. No tenen un hort, no esmorzen tranquils... L'Òscar és d'aquells que se t'enganxa a darrere del cotxe i t'*apreta* perquè vagis més ràpid, n'estic segur.

MARTA: La veritat és que no els envejo... Viatgen i tot això, però... uf...

JOAN: Massa estrès, massa estrès... Quan estic estressat, ho passo malament. Allò d'ahir... ho sento... No m'agrada estar així... Aquesta nit he tornat a prémer les mandíbules... Vaig tardar molt a adormir-me i he tingut malsons tota la nit.

MARTA: Vas tardar dos segons...

JOAN: He somiat en la dona d'ahir. Ella i el policia em perseguien cridant i fent-me gestos i m'obligaven a veure'm el líquid dels parabrises...

Entren l'ÒSCAR i l'ÀGATA, atònits pel que acaben de presenciar al laboratori. Es treuen les bates reversibles, que es converteixen en les bates de la MARTA i en JOAN.

MARTA: Ja estic!

JOAN: Jo també.

MARTA: Uf! No m'ho puc creure.

ÀGATA: No m'ho puc creure.

JOAN: Jo tampoc.

ÒSCAR: Jo tampoc.

ÀGATA: Quina hora és?

MARTA: Són un quart.

ÒSCAR: Que tard!

MARTA (*recollint caixes*): Jo m'activo, vull anar al centre cívic abans no tanquin... Al final, crec que m'apuntaré a *patchwork*.

JOAN: N'estàs segura, d'apuntar-te a *patchwork*? Estarà ple de feministes que critiquen els marits mentre cusen i miren *Tòmates verdes fritos*...

MARTA: No és veritat!

JOAN: Sí que és veritat! Les dones dels colons europeus ja ho feien al segle XVI... És l'origen del *patchwork*.

MARTA: No és cert, no t'inventis coses!

JOAN: No m'ho invento... És història! Tens les claus?

MARTA: Sí. (*Agafa les claus que l'ÒSCAR llença al llit.*)

JOAN: Vinc amb tu, vull anar un moment al Bonpreu.

MARTA: La mimes massa...

JOAN: L'estimo! Què farà, quan jo no hi sigui?

MARTA: Sobreviurà, Joan... Sobreviurà sense menjar mango...

La MARTA i en JOAN surten d'escena.

4. Funciona!

L'ÒSCAR i l'ÀGATA semblen trasbalsats. Estan impressionats pel que acaben de presenciar al laboratori. L'ÀGATA treu de la bossa un gelat Häagen-Dazs, seu al llit i el va degustant de manera lasciva. Tots dos estan excitats, nerviosos.

ÒSCAR: Tinc por. Això és molt gros, Àgata.

ÀGATA: Hem de fer els passos correctes.

ÒSCAR: L'has vist? Jo no estava preparat per això... Fa anys que m'ho imagino, però no estava preparat. El putó ratolí... Has vist el putó ratolí? Val, a veure, què ha passat... La pressió sistòlica era de cent quinze amb vint...

ÀGATA: Necessito més sucre... Estic molt nerviosa...

ÒSCAR: I quan li he injectat la substància...

ÀGATA: No ens podem precipitar.

ÒSCAR: Ha baixat a noranta...

ÀGATA: I la freqüència cardíaca?

ÒSCAR: Ha baixat a dos-cents setanta. I la freqüència respiratòria ha baixat a cinquanta. El putó ratolí tenia cinquanta putes ventilacions per minut...

ÀGATA: No hem de precipitar-nos, ho entens? Hem de pensar bé l'estratègia... *(Amb culpabilitat:)* Mmm... Que bo que està, per déu...

ÒSCAR: El seu cor està funcionant més a poc a poc, la seva sang s'està movent més a poc a poc, els seus pulmons respiren més a poc a poc...

ÀGATA: Feia anys que no em menjava un gelat...

ÒSCAR: Les seves reaccions davant els estímuls són més lentes. El putó ratolí va desaccelerat.

ÀGATA: Li has posat la dosi petita?

ÒSCAR: Sí, la mínima. De moment l'hi mantindré i a poc a poc l'hi aniré augmentant, a veure què passa. Vull provar-ho amb tots els ratolins que tinc al laboratori. *(Eufòric:)* La mare que em va parir!!!

ÀGATA: Tenim una bomba a les mans...

ÒSCAR: És com la paradoxa dels bessons...

ÀGATA: No estàs molt excitat?

ÒSCAR: Goleman volia aplicar la paradoxa dels bessons a la bioquímica, però ningú va creure que fos possible!

ÀGATA: A la merda amb la dieta...

L'ÒSCAR està molt esverat, intenta agafar-li el gelat a l'ÀGATA i continua el seu discurs enfilat al llit, assenyalant el quadre de Goleman. L'ÀGATA devora el gelat molt excitada.

ÒSCAR: Fill de puta... El fill de puta tenia raó! Visionari dels collons! Goleman va preveure això fa un segle! Sabia que la seva fórmula era certa... Ho sabia! *(Al quadre de Goleman, com embogit:)* Em sents? Ho sabia!!! Era aquest el pas que

la comunitat científica necessitava. This was the step that scientific community needed. (*S'imagina que recull el premi Nobel:*) I want to dedicate this award to my wife, Àgata. I love you, Àgata.

ÀGATA (*entendrida, emmudida*): I love you too.

ÒSCAR: She always was there: in good times and especially in difficult times. I want to say thank you to my mother, my father, my uncle, my cousins, my grandma, who is watching me now from the stars. Yaya... this is for you. You always say to me: endavant, Òscar, endavant!

L'ÒSCAR cau rendit de genolls al llit, mig plorós i visiblement emocionat.

ÀGATA (*agafant les regnes de la situació*): Val, ens hem de calmar. Ens hem de calmar. Baixa d'aquí, estàs excitat, estem excitats... El teu cap ja no està al cent per cent i jo... (*mirant el gelat:*) ...jo he perdut el meu autocontrol.

ÒSCAR (*destruït*): Aquells cabrons mai em van creure, Àgata.

ÀGATA: Ho sé... (*L'abraça.*)

ÒSCAR (*imitant*): «Necessitem resultats o no podem justificar gaire temps més el decalatge que ens suposa la teva investigació». (*Agressiu:*) Ah, no, gilipolles?

ÀGATA: Òscar, escolta! Això que estàs fent no serveix per a res. Hem de mantenir el cap fred.

ÒSCAR: He alentit el creixement cel·lular, Àgata, això és... Això és... Entens el que significa això? No... No hi ha un experiment així des de... què sé jo... Robert Brown? Wilhelm Ostwald? Arnold Sommerfeld? Albert Einstein???

ÀGATA: «Ainstein».

ÒSCAR: «Ainstein», «Ainstein»... He de tornar al laboratori, vull comprovar l'evolució del ratolí... No! Primer trucaré a en Leonhard, aquell fill de puta al·lucinarà quan l'hi digui... I en Min igual... Puto xino, no m'ha cregut mai, en realitat...

Mentre parla, ha despenjat el telèfon fix i ha marcat el número d'en Leonhard. L'ÀGATA s'apropa al telèfon i prem el botó de penjar. L'ÒSCAR la mira sense entendre-ho.

ÀGATA: No els ho diguis.

L'ÒSCAR es queda atònit, intenta entendre què planeja la seva dona. L'ÀGATA li pren el telèfon i el penja.

ÒSCAR: Què?

ÀGATA: No els ho diguis... encara.

ÒSCAR: Però...

ÀGATA: Òscar, ets un geni en física, però d'estratègia social i econòmica no en tens ni idea. Jo t'he defensat sempre davant d'en Leonhard, quan volien tancar la teva investigació... Així que ara calla i escolta'm.

L'ÒSCAR seu resignat, escoltant-la. L'ÀGATA s'encén un cigarro tranquil·lament.

ÀGATA: Si mostres el ratolí i fas pública la fórmula, milers de físics a tot el món es posaran en marxa. Investigaran sobre un tema en el qual ningú creia fins ara, amb mitjans que tu mai

has tingut. En poc temps aconseguiran resultats molt més potents que el teu. En Min mateix donarà els detalls de la teva investigació al seu equip de Xangai i els xinesos t'avançaran segur. I aleshores qui recordarà Òscar Torrent? Ah sí... Un que primer ho va provar amb una rata.

ÒSCAR: Això és una estupidesa, es treballa en equip... Jo mateix he avançat a partir de la fórmula de Goleman. Si se l'hagués endut a la tomba...

ÀGATA: Jo no vull que t'enduguis la fórmula a la tomba. Només vull que donis algun pas més potent que provar-la amb un ratolí. I llavors... ho presentis a Ginebra.

ÒSCAR: A la convenció anual? Allà només s'hi presenten experiments farmacològics aplicats a la medicina, totalment provats amb... (*Adonant-se del que vol l'ÀGATA:*) Quin pas potent vols que faci?

ÀGATA (*apagant el cigarro amb calma*): Que ho provis amb un humà.

ÒSCAR (*silenci, l'expressió li canvia*): Puta harpia ambiciosa... Hi ha uns passos establerts en una investigació científica. I no me'ls penso saltar perquè tu tinguis deliris de grandesa. Queda clar? T'has tornat boja o què? Com pots ni tan sols haver-ho pensat?

ÀGATA (*tranquil·la*): Tu recordes el científic que va enviar aquella gossa a l'espai? No. Recordes la gossa. I recordes Neil Armstrong.

ÒSCAR: Però de què parles? Hi ha lleis, Àgata! Sense l'aprovació del comitè ètic, se'm tiraria a sobre la comunitat científica internacional. No puc provar la substància amb humans, no tinc cap garantia que això funcioni...

ÀGATA: Els covards són els que s'aixopluguen sota les normes, Òscar. Hi ha milers d'exemples en la història de la ciència de moments com aquest (*assenyalant els quadres*): Lauretta Bender i els nens amb autisme, Eugene Saenger i els experiments amb radiació, Chester Southam i la injecció de cèl·lules cancerígenes en pacients sans, John Hunter i el robatori de cadàvers...

ÒSCAR: Ja n'he sentit prou.

ÀGATA: On vas?

ÒSCAR: Surto, necessito prendre l'aire. (*Surt.*)

ÀGATA: No vagis al laboratori... Vas al laboratori?

ÒSCAR (*en off*): No!

ÀGATA: On vas?

ÒSCAR (*tornant a entrar*): A comprar-me un puto gelat!!!

L'ÒSCAR surt d'escena. L'ÀGATA s'asseu al llit.

5. L'oficina al llit

Entra en JOAN, parlant amb la MARTA, que sembla que està a l'habitació del costat. Mentre parla, desfà el llit i busca el pijama.

JOAN: ...i aleshores els he explicat allò de la tortuga Harriet, que ha mort aquesta matinada. Tenia 176 anys. Diuen que era la mascota de Charles Darwin. Ell la va capturar a les illes Galápagos, el 1830, i la va utilitzar per als seus estudis. Després va passar un temps a la Gran Bretanya i ara vivia al zoo de Queensland, al nord d'Austràlia. El dijous es va començar a trobar malament i va tenir una crisi cardíaca, pobreta. *(Cridant, perquè la senti:)* Marta, on és el pijama?

MARTA *(en off)*: No hauries de parlar tant de tortugues a la feina.

JOAN: Què?

La MARTA entra mentre es renta les dents, busca el pijama i el llança a en JOAN, que l'entoma a l'aire.

MARTA: Que no hauries de parlar tant de tortugues a la feina...

JOAN: Per què no?

MARTA: Doncs perquè es pensaran que ets boig.

JOAN: A la gent del laboratori li interessa aquest tema...

MARTA: No, Joan, a ningú li interessa aquest tema.

La MARTA torna al lavabo a esbandir-se la pasta de dents. En JOAN es posa al llit, parlant amb la MARTA i l'ÀGATA. La MARTA va apareixent, mesurant els mobles que vol canviar.

JOAN: Quina tonteria... Doncs jo crec que t'equivoques. L'Àgata sempre s'ha mostrat molt interessada en el tema de les tortugues. Des del primer dia! Ella em va fer l'entrevista de feina i jo ja li vaig parlar de la Donatella... I em van agafar!

ÀGATA: Donatella?

JOAN: Sí, és la meva tortuga.

ÀGATA: Oh! Tens una tortuga?

JOAN: Sí, una tortuga de terra.

ÀGATA: Fascinant. És molt grossa?

JOAN (*li mostra la mida amb les mans*): Dotze centímetres.

ÀGATA: Uau!

JOAN: Impressiona, eh!

ÀGATA: He llegit que viuen més que els humans.

JOAN: No totes, però algunes espècies salvatges poden viure més de cent anys.

ÀGATA: I la teva?

JOAN: En principi, la meva tortuga podria viure més que jo. És dolorós pensar-ho, he de trobar algú que se la vulgui quedar...

ÀGATA: Sí. Bé, suposo que t'han explicat una mica la feina, oi? El lloc de treball és de comptabilitat: gestió d'ingressos, control de costos, justificació de subvencions... Som un centre de

recerca petit, molt vinculat a la universitat, rebem ajudes públiques i inversions privades. Estic llegint al teu currículum que tens experiència com a comptable en diversos laboratoris.

JOAN: Sí, una farmacèutica i un laboratori de diagnòstic clínic.

MARTA: Vas parlar de tortugues a l'entrevista de feina?

JOAN: I em van agafar... Així que no pots dir res.

ÀGATA: Pel que fa a la mobilitat...? Veig que ets de la ciutat... Aniries i vindries cada dia amb el cotxe o...?

JOAN: No, no, no, no... Això seria un desastre total... Conduir no m'agrada gens, em poso nerviós i ho passo realment malament, soc de suar molt, em suen les mans i quan arribo a la feina ho deixo tot xop.

ÀGATA: Ja... Doncs millor que et traslladis, així.

JOAN: Sí, sí... No és gaire agradable suar tant. Les coses que et poden passar conduint són tantes! I després hi ha el tema dels parabrises, la gent que se t'enganxa darrere i tot això.

ÀGATA: És clar, t'entenc. Però pensa que viure aquí... Ja n'estàs segur? No hi ha gaires coses a fer...

JOAN: Bé, de fet, aquesta és la intenció, tenim ganes de portar una vida més tranquil·la, amb la meva dona, prendre'ns-ho tot amb més calma...

ÀGATA (*sorpresa*): Estàs casat?

JOAN: Sí. Ella és mestra, però, si trobo feina aquí, demanarà una excedència a l'escola... La ciutat ens atabala molt. Hem decidit frenar una mica el ritme.

ÀGATA: Ja... A mi també em convindria un canvi així. Sempre vaig estressada: viatges, simposis, *world congresses*...

JOAN: La vida s'ha de viure a poc a poc. Jo n'aprenc molt de la

Donny...

ÀGATA: La teva dona?

JOAN: La meva tortuga.

Truquen per telèfon a l'ÀGATA.

ÀGATA: Perdona... (*Contestant al telèfon:*) Sí? Sí... Sí, d'acord. Ja vinc. (*Penja.*) Disculpa'm, t'he de deixar, em reclamen al laboratori. Encantada d'haver-te conegut. Ja saps com van aquestes coses. Hi ha molta gent interessada en el lloc de treball, així que no puc assegurar-te...

JOAN: No, no, és clar...

ÀGATA: Ja et trucarem, d'acord? Gràcies per haver vingut i...

JOAN: Gràcies a tu. He parlat massa... A vegades parlo massa, però soc un bon comptable, crec.

ÀGATA: N'estic segura.

JOAN: Són les tortugues, m'emociono quan algú s'interessa pel tema... I llavors parlo massa...

ÀGATA: No, no... De debò... M'ha interessat el tema...

JOAN: De veritat?

ÀGATA: Sí... L'altre dia em van passar un enllaç amb un vídeo de dues tortugues de terra fent sexe... És increïble.

JOAN: El seu comportament sexual és impactant. L'orgasme d'una tortuga pot durar set minuts.

ÀGATA: Apassionant.

JOAN: Les relacions sexuals de les tortugues de terra són apassionants... Algunes arriben a la seva maduresa sexual als quaranta anys.

ÀGATA: Tu ara estaries quasi en plena maduresa sexual... si fossis

tortuga.

MARTA: Déu meu, Joan, has de ser conscient de com de pesat et fas. Parlar del sexe de les tortugues en una entrevista de feina no és normal.

JOAN: No em faig pesat, Marta... Li interessa... A l'Àgata li interessa el tema de les tortugues.

ÀGATA: Saps moltes coses de tortugues, no? Sembles entusiasmats pel tema... Has estudiat biologia o alguna cosa semblant?

JOAN: No, no... Soc només un aficionat... Autodidacta.

ÀGATA: Oh... Fantàstic. La teva dona deu estar feliç.

JOAN: Sí. *(Li fa un gest a la MARTA, indicant que ell té raó.)*

MARTA: Oh, Joan... T'ho deia irònicament... T'estava prenent el pèl.

JOAN: No m'estava prenent el pèl. Em va preguntar coses... Em va fer preguntes. Preguntes sobre tortugues...

ÀGATA: Perdona... *(Contestant al telèfon:)* Sí? Sí, ja vinc. *(Penja.)* Disculpa'm, ara sí, me n'he d'anar. M'ha encantat la conversa... Molt il·lustrativa... Gràcies. És molt curiós, tot això de les tortugues... I tu... Tu també ets curiós...

JOAN: Gràcies.

ÀGATA: En quinze dies et direm alguna cosa de la feina, d'acord?

JOAN: D'acord, gràcies, adeu!

L'ÀGATA arruga el currículum d'en JOAN, el llença i topa amb l'ÒSCAR, que arriba amb una bossa. La MARTA es posa al llit. L'ÒSCAR treu un gelat de la bossa i se'l menja.

JOAN: Tu creus que em va prendre el pèl?

ÀGATA: Has tardat molt, m'estava posant histèrica.

ÒSCAR: Se m'ha posat davant una puta tortuga... Odio la gent que condueix a poc a poc i no et deixa avançar. Tu t'enganyes darrere com dient «aparta't» i ells encara van més lents!

JOAN: Em va fer preguntes amb profunditat... És científica, deu tenir la curiositat desenvolupada.

MARTA: Mira, és igual, d'acord... Jo només dic que a vegades et fas pesat. Tanta tortuga, tanta tortuga...

JOAN: És que quan em poso nerviós parlo sense parar. El meu cervell s'accelera i no puc aturar-lo. És com quan follem... Penso en massa coses alhora i no em concentro... Penso que em pot venir una baixada de pressió o una d'aquelles febrades que et maten unes quantes neurones.

MARTA: Tens la pressió bé...

JOAN: Tenia... Tenia. Se'ns ha espatllat l'aparell, fa dies que no me la miro.

MARTA: Ja, no sé, Joan. Ja t'ho vaig dir, t'has de calmar...

ÀGATA: Ja t'has calmat?

JOAN: Sí.

ÒSCAR: Sí.

ÀGATA: Abans m'has dit *harpia ambiciosa*.

ÒSCAR: Ho sento.

ÀGATA: I que tenia deliris de grandesa.

ÒSCAR: És que en tens.

ÀGATA: I tu no?

ÒSCAR: No!

ÀGATA: Doncs potser n'hauries de tenir més.

MARTA: Avui he començat l'hort.

ÒSCAR: Jo només vull continuar amb la meva investigació...

MARTA: Plantaré...

ÒSCAR: Fer els passos normals...

MARTA: ...tomàquets...

ÀGATA: Òscar, això no és normal. Treu-te del cap seguir els passos normals. I, si li expliques a en Leonhard el que has trobat, treu-te del cap continuar-li dient la «meva» investigació.

MARTA: Carbassons, cogombres...

ÀGATA: Tens una cosa molt grossa entre mans, ho entens? Si no penses bé l'estratègia de joc, els mateixos del laboratori que fins ara et tractaven de boig...

MARTA: ...albergínies...!

ÀGATA: ...acabaran penjant-se medalles.

MARTA: I pebrots...!

ÒSCAR: I què vols que faci? Eh? Que investigui amb un humà sense dir-ho a ningú? Això és... és... és... és il·legal, Àgata.

ÀGATA: Ja ho sé!

ÒSCAR: Doncs què vols que faci?

ÀGATA: No ho sé! Val, no ho sé! Només estic intentant ser lògica i no deixar que et trepitgin, com han fet sempre.

MARTA: Estic cansada.

ÒSCAR: Estic cansat.

ÀGATA: Jo també.

JOAN: Jo també.

ÀGATA: Tots estem cansats. Crec que el millor que podem fer és anar al llit. Demà ho veurem tot d'una altra manera. Dormim la idea i... prenem una decisió.

ÒSCAR: D'acord.

L'ÒSCAR i l'ÀGATA es posen el pijama i entren al llit.

ÒSCAR: Tu creus que em trepitgen?

ÀGATA: No... Ho he dit per dir...

En JOAN i la MARTA queden al centre. Els quatre dins el llit.

MARTA (*badallant*): Bona nit!

JOAN, ÒSCAR i ÀGATA: Bona nit!

L'ÀGATA apaga el llum. Fosc.

6. Somni Goleman

Fosc. El quadre del capçal del llit s'activa. GOLEMAN es mou. L'ÒSCAR sembla tenir un malson i repeteix les paraules que diu GOLEMAN. L'habitació està a la penombra.

GOLEMAN: Molècules i constants... Interaccions ressonants...
Cadenes d'enzims... Densitat de l'energia... Model quàntic
erroni... Dicroisme circular vibratori... Hi ha molts mo-
ments com aquest en la història de la ciència...

ÒSCAR: La història de la ciència...

ÀGATA: Xst... Th th th th th...

GOLEMAN: Una fi lloable justifica uns mitjans moralment qües-
tionables...

ÒSCAR: Moralment qüestionables...

ÀGATA: Th th th th th... Òscar, estàs somiant...

GOLEMAN: Òscar.

ÒSCAR: Òscar...

GOLEMAN: Òscar.

ÒSCAR: Òscar...

GOLEMAN: Òscar!!!

L'ÒSCAR es desperta de sobte, agafant aire.

ÒSCAR: Qui em parla?

GOLEMAN: Soc en Johann.

ÒSCAR: Johann???

GOLEMAN: Darrere teu, ximplet!

ÒSCAR (*es gira i parla al quadre*): Senyor Goleman! Admiro profundament la seva tasca i venero el llegat que ens va deixar...

GOLEMAN: Calla, capsigrany! Tros de cretí, gamarús! Ets un inútil.

ÒSCAR: Sí, senyor.

GOLEMAN: Però he d'admetre que has aconseguit tancar la meva fórmula... Com collons t'ho has fet?

ÒSCAR: Les línies venen en sèries!

GOLEMAN: Venien en sèries... No entenc com no se'm va acudir a mi... Superat per un gallina ignorant! L'has provat?

ÒSCAR: Sí, sí, l'he provat amb ratolins, al laboratori.

GOLEMAN: Amb ratolins?

ÒSCAR: Sí.

GOLEMAN: Has de provar la punyetera fórmula amb un cos humà, no amb el d'una rata, gamarús!

ÒSCAR: Però, senyor, les lleis de la comunitat científica internacional...

GOLEMAN: Calla, estúpid! Arribats a un punt, tots ens veiem abocats a la disjuntiva d'escollir entre la moral humana i les lleis imposades per la natura que no entenen de l'ètica arbitrària inventada per la raça dels homes! La natura és salvatge!

ÒSCAR: Salvatge.

GOLEMAN: Tu, Òscar Torrent... Has de ser... salvatge!!!

ÒSCAR: Salvatge.

GOLEMAN: En moments així, un home pot fer història. La presó i les multes són càstigs mundans. Tu estàs per damunt de tot això!!!

ÒSCAR: Per damunt.

GOLEMAN: Per damunt!

ÒSCAR: Per damunt!!!

GOLEMAN: Això mateix, ara he de marxar, però recorda (*cerimonios*): els covards són els que s'aixopluguen sota les normes. Repeteix amb mi (*l'ÒSCAR repeteix*): els covards són els que s'aixopluguen sota les normes.

ÀGATA: Mmm... (*Li tira un coixí.*)

GOLEMAN (*mira a baix a la dreta, a l'ÀGATA, que dorm*): Qui és, aquesta?

ÒSCAR: És l'Àgata, la meva dona.

GOLEMAN: Estàs casat?

ÒSCAR: Sí.

GOLEMAN: Deixa'm donar-te un últim consell, tros d'imbècil. Fes feliç la teva dona. Una vegada, un col·lega físic de Txecoslovàquia em va dir una màxima que vaig seguir tota la vida: «happy wife, happy live». Adeu, Òscar!

La projecció desapareix i el quadre torna a estar immòbil, com fins ara. L'ÒSCAR es queda un moment paint el que acaba de veure i desperta l'ÀGATA.

ÒSCAR: Àgata! Àgata! Àgata!!! Desperta!!!

ÀGATA: Què passa?

ÒSCAR: Tranquil·la... Escolta... Ho he pensat... Ho farem, sents?
(*Silenci.*) He tingut una revelació.

ÀGATA: Has tornat a somiar amb... (*Assenyala el quadre.*)

ÒSCAR: Sí. Però aquesta vegada era nítid... Com un somni lúcid... Ara ho sé, Àgata. Hem de fer-ho... Tenies raó... Els covards són els que s'aixopluguen sota les normes. Provarem la substància amb un humà.

Sona música swing. L'ÀGATA i l'ÒSCAR comencen a follar.

7. La trepitjada

Segueix sonant música swing. Entren la MARTA i en JOAN, intenten ballar el que sembla una mena de lindy-hop. En JOAN va massa de pressa i no es coordinen. Riuen. Mentrestant, l'ÀGATA i l'ÒSCAR follen al llit, sincronitzant el polvo amb les indicacions de ball de la MARTA.

MARTA: Va, un dos, un dos, un dos i... No, ara un dos, un dos tres...

JOAN: Què passa?

MARTA: Doncs que no estàs anant al ritme, Joan!

JOAN: Com?

MARTA: Que no vas al ritme, Joan...

JOAN: Com que no vaig al ritme, sí que vaig al ritme...

MARTA: No, no vas al ritme, vas de pressa, has d'anar més a poc a poc. Mira, el ritme és així... No... Vas més de pressa que la música... no te n'adones?

JOAN: No...

MARTA: Has d'anar més a poc a poc... Escolta, escolta la música... Un dos, un dos tres, un dos, un dos tres... No!!! Ara, sí, molt bé... Ara, ara...

JOAN: Ara, ara...

ÀGATA: Ara, ara!!!

MARTA: Molt bé, molt bé!

ÀGATA: Molt bé, molt bé!!!

MARTA: Perfecte!

ÀGATA: Perfecte!!!

MARTA: Sí!

ÀGATA: Sí!!!

MARTA: I ara dones la volta... cap a l'altre costat. No, cap a l'altre costat...

En JOAN trepitja la MARTA. L'ÀGATA arriba a l'orgasme. La MARTA crida perquè es fa mal. En JOAN crida, impressionat per la sang de l'ungla de la MARTA.

JOAN: Ho sento, ho sento, t'he trepitjat?

MARTA: Sí, m'has trepitjat. El dit petit, quin mal. Quin mal...

JOAN: Ja t'ho he dit, Marta, ja t'ho he dit... Jo no puc... No en sé... No en sé... No sé ballar... No tinc ritme...

MARTA: Tranquil, no passa res. Ja està... Sí, veus, és aquí... Au...

És igual, no m'ho toquis, ja està. Porta la farmaciola...

JOAN: Sí...

En JOAN busca la farmaciola i apaga la música.

MARTA: És al lavabo. Se m'ha trencat una mica l'ungla...

JOAN: *Vale, vale*, no et moguis... Oh, merda, ja t'ho he dit, no tinc ritme... No entenc com pot ser que la gent en tingui...

(En off, des del lavabo:) On és?

MARTA: Al costat de la banyera, a l'armariet blau!

Se senten sorolls que venen del lavabo. La MARTA, en escena, a terra.

MARTA: Estàs bé?

ÒSCAR: Estàs bé?

ÀGATA: Sí...

JOAN (*en off*): Sí, sí... tranquil·la... No pensis en el dolor.

MARTA: Què?

JOAN (*en off*): Pensa en una altra cosa! Has de focalitzar l'atenció lluny del dolor!

MARTA: Estic bé, Joan... Només és una unglà!

En JOAN entra amb la farmaciola.

JOAN: *Patchwork, patchwork, pensa en patchwork!!!*

MARTA (*riu*): Per què vols que pensi en *patchwork*?

JOAN: Ja t'ho he dit, és pel focus del dolor...

MARTA: Quin focus? No n'hi ha per a tant, Joan, de debò...
Xst... *Vale*, ja està. Ja està!

JOAN: No està, no està... Tens sang... Posa't mercromina... Al-
cohol, té, unes gases... Posa't això, et pot sortir la ràbia...

MARTA (*riu*): La ràbia... Ja està, Joan! Ja està, no hi posis tantes
coses! No, no hi posis la gasa! No! Quin merder!

JOAN: Vols Voltaren Gel?

MARTA: No! És només... Tinc una mica de ferideta, ja està! (*Es
posa dreta.*)

JOAN: No, no, no caminis...

MARTA: Puc caminar...

JOAN: Se't trencaran més ungles!

MARTA: No se'm trencarà res...

JOAN: Vine, vine, vine aquí!

MARTA (*riu*): Vigila amb el dit! Puc caminar!

En JOAN porta la MARTA en braços fins al llit. L'ÒSCAR porta l'ÀGATA en braços fins a la dutxa. Surten. La MARTA es posa en actitud seductora i en JOAN s'excita.

MARTA: Mmm...

JOAN: T'he fet mal?

MARTA: No... Vine aquí... No... Home... Això ja m'agrada més... Vine aquí...

JOAN: Però no et fa mal?

MARTA: No...

JOAN: Ah... No et fa mal, eh... ¿Te gusta el dolor...?!

MARTA (*riu*): Sí... Au, au, el dit.

JOAN: Espera.

MARTA: Espera, espera... No corris...

JOAN: No, no em corro... Encara no em corro... (*Caient a terra:*)

Aaaah... Merda...

MARTA (*rient molt*): ¡Abortar misión!

JOAN: Ho sento.

MARTA: No passa res, és pel dit...

JOAN: No, és per mi, vaig massa de pressa.

MARTA: No passa res, de veritat... (*Riu.*)

JOAN: No riguis de mi.

MARTA: Ho sento, m'ha agafat el riure...

JOAN: És normal, a mi també m'agafaria, no ho faig gaire bé. Vaig massa ràpid... No sé ballar... No sé follar. Són els meus nervis...

MARTA: Això no és veritat. No és saber-ne o no saber-ne. A més, jo crec que aquestes setmanes estàs millor dels teus nervis, no?

JOAN: Sí.

MARTA: Jo et veig una mica més relaxat...

JOAN: M'ha baixat la tensió.

MARTA: Veus. Ja t'ho vaig dir, necessitaves un canvi d'aires.

JOAN: Sí, suposo que sí.

MARTA: Com t'has mirat la tensió, no es va espatllar l'aparell?

JOAN: Me l'han mirat a la feina, a la revisió mèdica.

MARTA: Oh, ja l'has passat, la revisió mèdica anual?

JOAN: Sí, *bueno*, en aquest laboratori és una mica diferent... Ens fan revisions mèdiques cada setmana.

MARTA: Cada setmana? Caram... Quin control! Tinc gana.

Entra l'ÒSCAR, que s'acaba de dutxar.

JOAN: Tens gana, eh?

MARTA (*entenent que hi vol tornar*): No, no, no, no, no, no...

JOAN: No, no, tranquil·la! Doncs no et moguis, berenar al llit!

MARTA (*estirant-se al llit, divertida*): Oh!

JOAN: Què et ve de gust?

MARTA: Mmm... Croissants!

JOAN: Croissants! Oh là là! Mademoiselle... Vostè no es mogui...

Esperi's aquí amb la seva unglà lesionada i faci bondat. Ara vinc. T'estimo.

En JOAN surt i la MARTA el mira, enamorada.

8. Candidats

So d'un assecador. L'ÒSCAR i l'ÀGATA estan decidint subjecte per a l'experiment. L'ÀGATA parla primer des del lavabo, s'està eixugant els cabells, després entra. La MARTA es posa una tireta i es queda mig adormida al llit.

ÀGATA (*en off*): En Kay...

ÒSCAR: Sempre està viatjant...

ÀGATA (*en off*): En Min...

ÒSCAR: No voldrà, ni de conya...

ÀGATA: La Bet...

ÒSCAR: La Bet té la pressió baixa...

ÀGATA (*encenent-se un cigarro*): Doncs en Marc.

ÒSCAR: Té antecedents de parades cardíques... (*Li apaga el cigarro.*) I fuma com un carreter.

ÀGATA: *Vale*, vols algú sa, que no sigui d'aquí però que visqui aquí, que no viatgi, que no tingui antecedents de parades cardíques i que no fumi.

ÒSCAR: Això no funcionarà...

ÀGATA (*com a últim recurs*): En Leonhard.

ÒSCAR: No.

ÀGATA: Doncs no queda ningú més a l'equip.

ÒSCAR: Ja t'ho he dit, és una bogeria.

ÀGATA: No ho és. Hi ha més físics, fora del nostre laboratori.

Gent que donaria la vida per formar part d'una cosa així.

ÒSCAR: Ningú amb dos dits de front s'injectaria una substància com aquesta al cos.

ÀGATA: Per què no? La gent va a Mart, en una missió que no té cap mena de viabilitat.

ÒSCAR: Allò és diferent... Sortiran a la tele.

ÀGATA: Vols que ho faci jo?

ÒSCAR: Ni de conya. Abans jo.

ÀGATA: No té cap sentit que t'ho prenguis tu.

ÒSCAR: Oblida't del tema, Àgata...

ÀGATA: Que m'oblidi del tema? Estàs davant del que podria ser el punt d'inflexió més important en la història de la medicina... Què et penses que van fer ells? Es van aturar davant d'una oportunitat així?! No! Si desacceleres el creixement cel·lular en un humà, alenteixes el seu envelliment, Òscar! Guanyaríem temps de reacció amb malalties com el càncer!

ÒSCAR: Àgata... No trobarem ningú disposat a fer una cosa així... Qui? Qui voldria desaccelerar el seu cos? Qui canviaria el seu metabolisme... pel d'una mena de... tortuga???

Sona «És el nostre home», d'Àlex Torío. L'ÀGATA canvia l'expressió, la paraula tortuga li fa pensar en la persona idònia per a l'experiment: en JOAN, un comptable a qui va fer una entrevista de feina no fa gaire... L'ÒSCAR es rendeix, surt. Entra en JOAN

amb una bossa, creua l'habitació, esbocina un croissant i l'hi dona a la tortuga. L'ÀGATA el segueix amb la mirada, com si el veiés dins el seu cap. L'ÀGATA surt corrents per explicar-li a l'ÒSCAR la seva idea brillant.

9. Croissants

Segueix sonant «És el nostre home», d'Àlex Torío. En JOAN s'apropa a la MARTA, que s'ha quedat adormida i la desperta suaument.

JOAN: Bonica... Estàs adormida?

MARTA: Hola...

JOAN: Hola, guapa... T'he portat croissants.

MARTA: Ooooh... Ets un sol. Gràcies.

Tots dos, asseguts al llit, esmorzen croissants. La música s'acaba.

JOAN: Creus que la Donny sap que hem canviat de casa?

MARTA: No ho crec... Home, deu notar alguna cosa, però dubto que compregui el que significa canviar de casa.

JOAN: Què vols dir?

MARTA: Vull dir que deu estar dins el seu món, no? Com nosaltres quan érem petits. Que els papes et portaven de vacances en cotxe a l'estiu, però tu no sabies on anaves, la distància que recorries, ni els dies que t'hi estaries. Ni que t'hi estaves

aquells dies perquè eren les vacances que l'empresa donava als teus pares. Perquè no sabies ni què era una empresa...

JOAN: A vegades s'està millor així. A mi els estius se'm feien més llargs i més divertits quan era petit. El temps passava a poc a poc. Gaudies més, no ho sé...

MARTA: Jo encara tinc aquesta sensació.

JOAN: Sí?

Marta: No sempre, però a vegades aconseguixo posar la ment en blanc i viure només en el moment present.

JOAN: Això són aquelles classes de meditació. M'hi hauria d'haver apuntat jo, m'hauria anat bé.

MARTA: Encara no sé per què no hi vas voler anar. Eren molt barates.

JOAN: Sí, però jo soc massa nerviós; els exercicis de relaxació no em relaxen, m'estressen més...

MARTA: Ahir vas agafar el cotxe?

JOAN: Eh... Sí. Vaig anar al Bonpreu...

MARTA: Vas treure els *llimpiaparabrises*...

JOAN: Ah sí?

MARTA: Sí.

JOAN (*somriu sorprès*): Pot ser... Pot ser, ahir feia sol i vaig pensar...

MARTA: Ho veus, estàs més tranquil.

JOAN: Pot ser...

MARTA: Mmm... Són boníssims.

JOAN: Són de la fleca de baix. He vist un cartell, necessiten algú.

MARTA: De debò?

JOAN: Sí. De dependenta, a la botiga.

MARTA: Oh! Demà hi aniré... Tenia gana. Et vols dutxar?

JOAN: Sí.

MARTA: Jo també.

La MARTA s'aixeca i va al lavabo. En JOAN es queda assegut al llit, repassa mentalment com va aconseguir aturar els parabrises.

10. El pla

Entra l'ÒSCAR enfadat, seguit de l'ÀGATA. En JOAN, assegut al llit.

ÒSCAR: No.

ÀGATA: Per què no?

ÒSCAR: Perquè no.

ÀGATA: Em pots escoltar un moment?

ÒSCAR: Porto tot el camí escoltant-te i aquesta és la meva resposta: no.

ÀGATA: Però per què no?

ÒSCAR: Perquè és comptable!

ÀGATA: I què?

ÒSCAR: Doncs que no el podem emmerdar en una cosa així...

Segurament no sap ni què és la desacceleració de partícules...!

ÀGATA: I què? Els subjectes no tenen per què conèixer el tema de l'experiment!

ÒSCAR: Àgata, treu-t'ho del cap. Per començar, ni de conya s'oferirà voluntari...

ÀGATA: Jo no he dit voluntari.

ÒSCAR: Què? De què collons estàs parlant?

ÀGATA: El que vull dir és que no cal dir-li res... El fem passar revisions mèdiques setmanals al laboratori...

ÒSCAR: Com...

ÀGATA: Normativa d'empresa. Serà un empleat, ho farà. En la primera visita li diem que té baixa la tiroides i que s'ha de prendre una pastilla cada setmana.

ÒSCAR: Ets...

ÀGATA: Li anem dosificant la substància, per veure com evoluciona.

ÒSCAR: Mai havia ni tan sols pensat en una cosa tan il·legal...

ÀGATA: Escolta... Ell no té per què notar res!

ÒSCAR: Això no ho fa menys il·legal... A més... Com vols que no noti res??? Es notará més lent, més *torpe*!

La MARTA entra i li llança la tovallola a en JOAN, que no l'entoma i li va a la cara. Després, surt.

MARTA: Joan!

ÀGATA: D'acord, ho notará, però escolta'm! És un tio...

En JOAN mata un mosquit entre l'ÒSCAR i l'ÀGATA, i el tira a la Donny.

JOAN: Apa!

ÀGATA: ...molt raret, *vale*, me'n recordo, li vaig fer l'entrevista de feina... Em va dir que estava casat, que volien venir a viure aquí per portar una vida més tranquil·la... És molt graciós... Va fer una entrevista de merda, el vaig descartar des del

minut zero, però és molt graciós... Encara dec tenir el seu currículum...

L'ÀGATA gateja per terra buscant el currículum que ha llençat abans. L'ÒSCAR la persegueix de quatre potes.

ÒSCAR: Àgata, calma't.

ÀGATA: No, no m'entens... Es va passar tota l'estona parlant de tortugues... Vol viure tant com la seva tortuga! El que vull dir és que, si féssim això amb qualsevol altra persona, notaria els canvis en el seu cos i s'alertaria. Però ell precisament... està buscant aquests canvis. Quan els noti, se sentirà feliç i els relacionarà amb el canvi de vida de ciutat a poble... No sospitarà res...

L'ÒSCAR pensa. Mira l'ÀGATA amb una barreja d'admiració i dubte.

ÒSCAR: Com es diu?

ÀGATA: Joan, em sembla... Què és el que et fa dubtar?

ÒSCAR: Tot. Perquè això funcionés hauríem de controlar l'ambient, fer un seguiment exhaustiu de la seva evolució... No tindrem accés a casa seva. Amb les rates és important tenir-les al laboratori, observar-les.

ÀGATA: Els lloguem la casa.

ÒSCAR: Com?

ÀGATA: Els lloguem casa nostra.

ÒSCAR: Però què?

ÀGATA: Estan buscant casa aquí.

ÒSCAR: Àgata...

ÀGATA: Ell odia conduir... Li deixaré caure que ens la lloquem, a un preu barat, que no vegin motiu per dir que no. La casa els agradarà. La farcim de càmeres i serà el laberint perfecte per a la rateta perfecta. Ambient controlat.

ÒSCAR (*somriu*): Estàs com una puta cabra.

ÀGATA: Però és una bona idea. Estàs fent d'advocat del diable... Però saps que és una bona idea.

ÒSCAR (*comença a estar temptat*): I nosaltres?

ÀGATA: Ens mudem al xalet de ma mare, és a prop. Els podem observar des d'allà a través de les càmeres... Farem torns. Comprovarem la seva evolució...

ÒSCAR: A distància?

ÀGATA: A les visites li prenem la pressió, el ritme cardíac... la freqüència respiratòria. (*Orgullosa i excitada*:) Què et sembla?

Sona «Càmeres», d'Àlex Torió.

ÒSCAR: Em sembla una puta locura...

L'ÒSCAR i l'ÀGATA somriuen. Ho tiraran endavant, es posen en marxa: treuen dos maletins de sota el llit. Estan plens d'artefactes, càmeres i micròfons que comencen a instal·lar per tota l'habitació. La MARTA i en JOAN es posen a netejar l'habitació. De tant en tant, s'aturen tots alhora. Tots quatre conviuen en temps diferents. L'ÒSCAR i l'ÀGATA fan les maletes i marxen del pis.

II. L'experiment

La MARTA i en JOAN estan acabant de netejar. La MARTA remena el ninot de l'Elvis on hi ha una càmera. En JOAN parla i es mou més lentament.

JOAN: I tu què li vas dir?

MARTA: Que agafés la de dos colors.

JOAN: A ningú li agrada de dos colors...

MARTA: Per què no? És igual que l'altra.

JOAN: No és igual que l'altra. Si t'agrada la Nocilla normal, compres la normal i, si t'agrada la blanca, compres la blanca... Ningú compra la de dos colors.

MARTA: Doncs mira, jo què sé, a la fleca només hi ha aquesta! És una senyora molt pesada que sempre ve i demana xapata gallega i no existeix! Hi ha xapata o hi ha gallega!

JOAN: La Donny està diferent...

MARTA: Què?

JOAN: La noto rara.

MARTA: Has de deixar de donar-li croissants...

Entra l'ÀGATA menjant una pastanaga i observant atentament un ordinador portàtil. Seu al llit.

JOAN: Camina més de pressa.

MARTA: Tinc ganes de treure tot això. No m'agrada viure amb aquestes coses a l'habitació... Seran científics i el que tu vulguis, però tenen molt mal gust.

JOAN: Em van dir que no toquéssim res...

MARTA: Però ja fa un mes que vivim aquí, Joan!

Arriba l'ÒSCAR i li fa un petó a l'ÀGATA, que mira la pantalla de l'ordinador. Estan observant la MARTA i en JOAN a través de les càmeres, des de la casa nova. Quan l'ÀGATA es treu els cascos, en JOAN i la MARTA parlen emmudits. Quan se'ls torna a posar, els escoltem.

ÒSCAR: Què ha passat?

ÀGATA: No gaire res... Han mogut la càmera de l'Elvis.

ÒSCAR: De debò?

ÀGATA: S'ha encès el pilot verd.

ÒSCAR: A veure, posa la tres. Merda... *Bueno*, tens la del quadre i la de la marieta.

ÀGATA: Sí.

ÒSCAR: I al matí?

ÀGATA: Res... Ha tallat quatre vegades la maionesa. Ha cremat tres torrades... Li ha entrat una mosca a l'ull.

ÒSCAR: Què fan ara?

L'ÀGATA es posa els cascos per escoltar-los. L'ÒSCAR es va canviant.

JOAN: I per postres... *cupcakes*.

ÒSCAR: Aquest tio no té testosterona, de veritat...

MARTA: *Carinyo*, per què no ho deixes estar, últimament no se't dona gaire bé...

ÀGATA: Doncs jo el trobo mono...

JOAN: És el temporitzador del forn, no sé què li passa...

En JOAN surt d'escena amb els estris de neteja. La MARTA comprova que ha sortit i es posa a cosir un cobrellit de patchwork.

ÒSCAR: No pot ser que el trobis mono!

ÀGATA: Estàs gelós?

ÒSCAR: No!

ÀGATA: Estàs gelós!

ÒSCAR: Jo? De la tortuga ninja? Em prens el pèl o què?

ÀGATA: Mira, ella ja li ha acabat el cobrellit de *patchwork*...

ÒSCAR: Putos *friquis*...

ÀGATA: Jo ho trobo bonic, es fan regals.

ÒSCAR: Són uns *cutres*.

ÀGATA: Quant fa que no em regales res?

ÒSCAR: Quant fa que vols un cobrellit de *patchwork*?

ÀGATA: No vull un cobrellit de *patchwork*...

ÒSCAR: Doncs llavors no...

ÀGATA: Xst... Ell està pujant les escales...

MARTA: Joan?!

JOAN: Sí!

MARTA: Espera, espera! No entris!

ÀGATA: És una sorpresa.

ÒSCAR: Cafè?

ÀGATA: Gràcies.

MARTA: *Vale*, ja!!! Tatxaaaaaaaaan!!! T'agrada?

ÀGATA: És horrorós.

ÒSCAR: No sé fer cafè, ja ho saps...

JOAN: És preciós. Ho has fet tu?

MARTA: A *patchwork*!

JOAN: Uau, Marta, que bonic!!!

MARTA: T'agrada? Són camisetes...

ÒSCAR: I símptomes nous?

MARTA: N'hi ha de les Tortugues Ninja.

ÀGATA: Sí... A veure... (*Repassa les seves notes.*)

MARTA: A veure si les trobes...

ÀGATA: Augment d'hores de son...

JOAN: Ai... Ara no les veig...

ÀGATA: Alentiment de la parla...

MARTA: Joan, home... Les Tortugues Ninja!

ÀGATA: Disminució de la velocitat dels reflexos...

JOAN: Ai, ara no...

MARTA: Aquí, Joan! Estàs fatal...

ÒSCAR i ÀGATA: Alentiment de la percepció visual.

L'ÀGATA anota el que acaben d'observar al bloc.

ÒSCAR: I ella? No sospita?

ÀGATA: Jo crec que no...

MARTA: Mira, hi ha el Raphael... I la rata... Com es deia, la rata?

JOAN: La rata es deia...

ÒSCAR: Estellicó.

JOAN: Sí, espera... Esque...

ÒSCAR: Estellicó!

JOAN: Esta... Es deia... No me'n recordo...

ÒSCAR: Alentiment en l'accés a la memòria.

MARTA: El rentaré. Les camisetes eren dels fills de les companyes de *patchwork*...

La MARTA doblega el cobrellit. L'ÀGATA escriu al bloc el nou símptoma observat.

MARTA: Has anat a comprar col·liri? No entenc que se t'assequin els ulls així...

ÒSCAR: És perquè parpelleja més a poc a poc, però això acaba desapareixent... Els ratolins s'estan acostumant a produir més llàgrima.

La MARTA surt amb el cobrellit, en JOAN es queda sol a escena i mira amb tendresa el cobrellit de patchwork.

ÀGATA: Òscar, creus que ens estem perdent coses?

ÒSCAR: No... Tenim càmeres a totes les habitacions...

ÀGATA: No vull dir això.

ÒSCAR: Doncs què vols dir?

ÀGATA: Res, és igual, deixa-ho córrer...

JOAN: Estellicó! La rata... Estellicó... Marta!

ÒSCAR: Va, em toca a mi, ves a fer una volta.

ÀGATA: Com ha anat pel laboratori? Què li has dit a en Leonhard?

ÒSCAR: Que no et trobes bé.

ÀGATA: Què tinc?

ÒSCAR: Febre i cagarrines.

ÀGATA: Merci...

L'ÀGATA surt d'escena. L'ÒSCAR es posa els cascos, xiula i observa els monitors.

12. Sospites

L'ÒSCAR observa els monitors. Entra la MARTA, fa per agafar el cobrellit. S'atura de sobte, sembla veure alguna cosa estranya... Mira fixament el ninot de l'Elvis. L'agafa i el mira amb deteniment, sembla veure alguna cosa a l'ull del peluix. L'ÒSCAR s'alerta, és un dels micròfons que van col·locar ells. No està segur que l'estigui veient directament. La MARTA està una estona remenant l'ull i n'acaba extraient el micròfon.

ÒSCAR: Merda...

MARTA: Joan? (*Cridant més perquè la senti:*) Joaaaaaan!!!

L'ÒSCAR es treu els cascos de sobte. La MARTA l'ha eixordat.

ÒSCAR: Joder! Merda... Àgataa!!!

MARTA (*en silenci*): Joaaaaan!!!

ÒSCAR (*a l'hora*): Àgataa!!!

MARTA (*en silenci*): Joaaaaan!!!

ÒSCAR (*a l'hora*): Àgataa!!!

Entren l'ÀGATA i en JOAN. L'ÒSCAR es torna a posar els cascos.

ÀGATA i JOAN: Què passa?

ÒSCAR i MARTA: Mira...

JOAN: Què és això?

MARTA: Ho he trobat a dins el peluix.

JOAN: A dins el peluix?

MARTA: Sí. Feia una llum i li he tret l'ull.

ÀGATA: Merda...

JOAN: Doncs no ho sé... Sembla... No ho sé... Sembla un LED...

Pot ser que sigui un ninot d'aquests que fa coses. Que fa sorolls...

MARTA: És una *guarrada*?

JOAN: Què?

MARTA: Una *guarrada*, per gravar-nos, com aquella vegada que vas comprar aquella cosa al *sexshop* i volies que jo...

JOAN: No, no, no... No he comprat res enlloc... No sé què és... No és meu.

MARTA: *Bueno*, no ho sé... Doncs... Jo què sé... Estava dins el ninot.

JOAN: Que estrany...

L'ÒSCAR i l'ÀGATA es treuen els cascos.

ÀGATA: Et vaig dir que no el posessis allà!

ÒSCAR: Jo què sabia que el remenaria!!!

ÀGATA: És un peluix... Els peluixos són gustosos de tocar... La gent els toca!

ÒSCAR: És ella, que està massa nerviosa... Què collons...? Àgata, mira això!

L'ÀGATA i l'ÒSCAR es posen els cascos i miren la pantalla atentament. En JOAN s'ha quedat com aturat. La MARTA intenta fer-lo reaccionar.

MARTA: Joan! Joan! Què et passa?

ÀGATA: Què li passa?

JOAN: Què em passa, de què?

ÀGATA: S'ha quedat com quiet...

MARTA: T'has quedat com quiet.

JOAN: Estava pensant...

MARTA: Em sap greu... He destrossat el ninot aquest...

JOAN: És igual, el ninot...

MARTA: M'he posat nerviosa... És que tot això és una mica...

Inquietant... No ho sé... Totes les seves coses aquí... M'an-goixa una mica... No tinc la sensació d'estar a casa, ho entens? Però d'altra banda estic feliç, aquí, vull dir que tu estàs millor i...

JOAN: Tranquil·la... Tranquil·la...

MARTA: Estic bé... És que em sento incòmoda.

JOAN: Crec que t'has de relaxar. Saps què passa, Marta? Que vas accelerada... Vine, vine aquí. *(La fa seure al llit i li fa un massatge.)* Vine aquí... Respira, respira...

La MARTA respira fort. L'ÀGATA i l'ÒSCAR, impressionats per l'alentiment d'en JOAN, es treuen els cascos. La MARTA i en JOAN parlen muts, semblen més calmats. L'ÀGATA i l'ÒSCAR observen en JOAN, que està sol en escena.

ÀGATA: Espectacular...

ÒSCAR: Igual que els ratolins...

ÀGATA: Són ralentitzacions de l'organisme...

ÒSCAR: La substància actua a batzegades...

ÀGATA: T'imagines ensenyar això a Ginebra?

ÒSCAR: Redueix l'estrès...

ÀGATA: L'ansietat...

ÒSCAR: Les taquicàrdies...

ÀGATA: Millora la neurosi...

ÒSCAR: Hi ha milers d'aplicacions mèdiques...

ÀGATA: I milers d'aplicacions comercials.

ÒSCAR: Em pregunto què li passa pel cap...

La MARTA surt d'escena.

13. Slow sex

En JOAN es posa dins un cossi i es tapa amb el cobrellit. L'ÒSCAR i l'ÀGATA el miren i es posen els cascos.

ÀGATA: Què fa?

ÒSCAR: No sé...

ÀGATA: S'està... s'està posant dins el cossi.

MARTA (*en off*): Joan! Em pots baixar el cossi amb el cobrellit?

Entra la MARTA.

MARTA: Joan, el cossi, és aquí dalt? Què fas aquí? Estàs bé?

JOAN: Quan era petit, la mare em posava dins d'un cossi mentre ella rentava els plats.

MARTA: Què?

JOAN: Jo m'hi estava una estona llarga... I era molt feliç, allà, de fet... No recordo instants més feliços que aquells. El temps s'aturava o s'alentia, i senzillament era feliç allà. No existia res, fora del meu cossi. O les coses que existien no mereixien la pena. M'hi podia passar hores. De grans ja no tenim

aquests moments, perquè, quan et poses dins un cossi, penses què et diran quan et vegin dins un cossi, o si els seus cossis són més grossos o més bonics que el teu... No... De grans no gaudim dels instants com quan som petits. A mi m'agradaria estar dins un cossi i ser feliç. Com la Donatella...

MARTA: Joan... és que necessito el cossi.

En JOAN s'avança cap a la MARTA, de manera lenta però segura, com realitzant una mena de ritual d'aparellament. La MARTA cau damunt amb tota la roba mullada.

ÀGATA: Què fa?

MARTA (*divertida*): Què fas?! (*Riu.*) Ei... (*Riu.*)

ÒSCAR: Sembla...

ÀGATA: Crec que...

ÒSCAR: Sembla...

ÀGATA: Se la vol tirar? Vol sexe...!

ÒSCAR: Sembla...

ÀGATA: Vols dir que està bé que mirem?

ÒSCAR: És ciència...

La MARTA i en JOAN riuen i ell l'ataca sexualment, molt a poc a poc. Ella s'excita i gaudeix molt. Es queden com enganxats, estil tortuga, en un orgasme lent i prolongat, a terra. L'ÒSCAR i l'ÀGATA miren la pantalla lascivament.

ÀGATA: Li haurà canviat la conducta reproductora?

ÒSCAR: Segurament tindrà una libido més llarga i intensa.

ÀGATA: Què vols dir?

ÒSCAR: Els ratolins estan experimentant orgasmes de set minuts.

ÀGATA: Com una tortuga.

ÒSCAR: Què?

ÀGATA: Res...

ÒSCAR: Són orgasmes violents, potents, sense anades i vingudes, com en el cas dels humans... i d'una viva i força difícils de comprendre per nosaltres.

ÀGATA: I a ella? Li està fent mal?

ÒSCAR: Segurament serà l'experiència més plaent i extraordinària que hagi sentit mai.

La MARTA fa un crit de plaer que correspon a un orgasme magnífic provocat per la lenta investida d'en JOAN. Queden tots dos exhaustos a terra, tarden a reaccionar i a dir alguna cosa. L'ÀGATA i l'ÒSCAR els miren excitats i admirats. Silenci.

ÀGATA: Es vendrà com xurros.

MARTA: Deu haver estat alguna cosa que has menjat.

JOAN: És aquest lloc. Venir aquí ha estat la millor idea que has tingut en tota la teva vida.

MARTA: Això ha sigut... És el millor *polvo* que ha tingut mai ningú. N'estic absolutament segura.

S'abracen, màxima felicitat. En JOAN i la MARTA a terra. L'ÒSCAR i l'ÀGATA es fan un petó i s'estiren abraçats. Apaguen el llum. Tots quatre se'n van a dormir.

14. Els ratolins moren

L'ÀGATA està adormida davant els monitors. La MARTA i en JOAN, encara adormits a terra, després del polvo. És l'endemà al matí. Entra l'ÒSCAR i desperta l'ÀGATA, sembla molt preocupat.

ÒSCAR: Àgata... Àgata...

ÀGATA (*es desperta, llegeix problemes a la cara de l'ÒSCAR*): Què passa?

ÒSCAR: Els ratolins... (*silenci*) ...es moren.

ÀGATA: Com?

ÒSCAR: Els ratolins es moren.

ÀGATA: No...

ÒSCAR: Parades cardíagues.

ÀGATA: No, no, no, no, no pot ser...

ÒSCAR: No podia dormir i he anat al laboratori. M'he trobat el blanc petit, el primer a qui l'hi vam injectar...

ÀGATA: En Tommy?

ÒSCAR: ...mort al terra de la gàbia. Mentre li estava fent l'au-

tòpsia, se n'ha mort un altre.

ÀGATA: És per la substància?

ÒSCAR: Estan morint tots en cadena...

ÀGATA: Els has alentit massa el cor? És això?

ÒSCAR: No ho sé... Sembla més una mena de...

ÀGATA: De què?

ÒSCAR: No ho sé... Necessito més temps!

ÀGATA: No ho entenc... Tot anava bé... Però... I en Joan? (*L'Òs-
CAR no diu res.*) Ah no, no, no, no... Hem de parar. Hem de
deixar-ho estar.

ÒSCAR: Estem tan a prop...

ÀGATA: Ja, però hem de parar, Òscar...

ÒSCAR: Escolta'm, Àgata, crec que tinc la solució. Visualitza la
pissarra de casa. Hem acostumat la hipòfisi i l'amígdala a
anar a un determinat ritme, és com si haguéssim travessat
un llindar. Si augmentem la dosi...

ÀGATA: Augmentar la dosi? Òscar, no podem augmentar la
dosi!!!

ÒSCAR: La corba dels receptors serotoninèrgics és massa baixa...
Crec que aquesta és la causa de les parades... Però necessito
més temps, necessito millorar la fórmula, provar-ho amb
els ratolins. Si augmentem la dosi, tindrem mesos per tre-
ballar-hi i, per a en Joan, només hauran passat uns minuts.

ÀGATA: Sí, però, si augmentem l'exposició de l'organisme al
principi actiu de la substància, pot ser que no hi hagi marxa
enrere... Els efectes podrien ser irreversibles. Sense tenir en
compte el risc que suposa per a en Joan... Vull dir per al
subjecte.

ÒSCAR: Delta d'ics major o igual a hac per nu en l'arrel de les

cadena d'enzims sintetitzats...

ÀGATA: ...en sèries de dos coma sis, sí. Podria funcionar, però hem de vetllar pel benestar del subjecte.

L'ÀGATA veu al monitor que en JOAN no es mou i sospita que alguna cosa està passant. Es posa els auriculars i sentim la MARTA que parla.

MARTA: Joan, Joan... Ens hem quedat adormits a terra. Joan, desperta...

ÀGATA: Òscar...

ÒSCAR (*apropant-se al monitor*): Què?

MARTA: Quin son tan profund que tens...

L'ÒSCAR i l'ÀGATA es miren. S'adonen que en JOAN està tenint una parada. Agafen tots els artefactes i surten amb urgència.

MARTA: Va, Joan, anem al llit. Uf, em fa mal tot... Joan? Joan???
(*El mou per despertar-lo, però en JOAN no fa cap moviment.*) Joan!
Joaaaan!!! (*Espantada, el mou amb més força.*) Joan, joder, eh...
Joan!!! Joan!!!

15. Parada cardíaca

La MARTA, espantada, no sap què ha de fer. S'apropa al telèfon per demanar ajuda.

MARTA: Merda, merda... *Carinyo, carinyo...* Merda, no... Joder... Hòstia... *Vale... Vale...* No, no, no... (*Despenja el telèfon disposada a trucar. Marca i espera, nerviosa.*) Hola? (*Sent un soroll i s'apropa a la porta, després torna al telèfon. Entren a l'habitació l'ÒSCAR i l'ÀGATA, carregats d'aparells mèdics, semblen preparats per a una situació així. La MARTA s'espanta.*) Aaah! Àgata? Què...?

ÀGATA: Hola, Marta, tranquil·la, hem vingut per ajudar en Joan.

MARTA: Ah! Està aquí... No sé què li ha passat, estàvem dormint... Com heu entrat? Com... com ho sabíeu? En Joan, en Joan estava bé... Estava dormint... No ho sé, no es desperta...

L'ÀGATA comprova les constants vitals d'en JOAN i prepara els

aparells. L'ÒSCAR descorda la camisa d'en JOAN. Tots dos estan estressats. No volen perdre en JOAN i no fan cas de la MARTA.

ÀGATA: No té pols...

ÒSCAR: És una parada.

MARTA: Està bé?

ÀGATA: Freqüència respiratòria baixa.

ÒSCAR: Prepara el desfibril·lador.

L'ÀGATA prepara el desfibril·lador. L'ÒSCAR li fa el massatge cardiovascular.

ÀGATA: Carregant.

ÒSCAR: Un, dos, tres, fora!

L'ÀGATA li fa el massatge cardiovascular. L'ÒSCAR li va fent les descàrregues amb el desfibril·lador.

ÀGATA: No respon, no respon!

ÒSCAR: No reacciona... Cent més. Dos-cents. Un, dos, tres, fora! No té pols. Tres-cents. Un, dos, tres, descàrrega!

ÀGATA: No reacciona. El perdem.

ÒSCAR: No el podem perdre... *(Li dona el desfibril·lador a l'ÀGATA i es posa a fer-li un massatge cardiovascular.)* No el podem perdre...

ÀGATA: No, no, no, no...

ÒSCAR: Merda. Merda... Va... Vinga... Va...

ÀGATA: No... No...

ÒSCAR: Joder, va! Va! Puja a tres-cents cinquanta...

ÀGATA: És molt, Òscar!

ÒSCAR: Puja, he dit!!!

L'ÀGATA puja el desfibril·lador a tres-cents cinquanta.

ÒSCAR: No et moris, fill de puta! No te'm moris ara! Ara no!!!

ÀGATA: Espera... Espera... Té pols. Té pols. Pressió de cent deu, vuitanta-cinc. S'estabilitza.

L'ÒSCAR i l'ÀGATA respiren alleugerits.

MARTA: Joan!

La MARTA s'apropa a en JOAN i l'abraça, encara desmaiada. L'ÀGATA comprova que està bé i se n'aparta. L'ÒSCAR i l'ÀGATA es miren.

MARTA: Està bé? Està bé?

ÀGATA: Sí, ja està.

MARTA: Joan, *carinyo*, estàs bé? Per què no es desperta?!

ÒSCAR: Necessita descansar...

MARTA: Hem de trucar a una ambulància.

ÒSCAR i ÀGATA: No!

MARTA: És millor que el vegi un metge...

ÒSCAR: Nosaltres som metges, Marta, està perfectament. De seguida es despertarà.

MARTA: Gràcies, però prefereixo portar-lo a un hospital.

La MARTA fa per trucar. En JOAN es desperta.

MARTA: Joan!!! Joan!!! Estàs bé?? Joan... M'he espantat molt...
Estàs bé?

JOAN: Sí, sí... Em fa mal...

ÀGATA: No parlis, has de descansar, no t'incorporis.

MARTA: *Carinyo*, estàs bé?

JOAN: Què ha passat?

MARTA: Joan, no et despertaves, t'estimo...

JOAN: Què ha passat?

MARTA: No ho sé, no et despertaves...

ÀGATA: Has tingut una parada.

JOAN: Una parada?

ÒSCAR: Una parada cardíaca.

MARTA: T'han reanimat ells...

JOAN: Ells?

MARTA: Sí... Ells... L'Àgata i l'Òscar, eren aquí...

JOAN: Eren aquí?

MARTA: Sí, érem aquí... Com... Com és que sou aquí?

ÒSCAR: Nosaltres... Veníem a treure les nostres coses... Teníem
la clau...

ÀGATA: Sí. Quina sort! Bé, us deixem descansar... (*Fan per marxar, agafant el desfibril·lador.*)

MARTA: I veníeu amb tot això?

ÀGATA: Ho portem al cotxe.

ÒSCAR: Sempre ho portem al cotxe. Mai se sap quan pot haver-hi una emergència! Sempre portem un desfibril·lador al cotxe.

MARTA: Sí, però heu pujat directament amb el desfibril·lador...

ÀGATA i ÒSCAR: Sí. (*Riuen i callen.*)

ÒSCAR: Bé, nosaltres marxem.

ÀGATA: Vindrem un altre dia a recollir les nostres coses.

ÒSCAR: Ara en Joan ha de descansar.

MARTA: El portaré a l'hospital.

ÀGATA i ÒSCAR: No!

ÀGATA: Millor que no...

ÒSCAR: L'entubaran...

ÀGATA: Us faran esperar hores.

ÒSCAR: Les sales d'espera fan pudor...

MARTA: Però l'hauria de veure un metge, ha tingut una parada cardíaca.

ÒSCAR: No, no era una parada... Era una baixada de pressió...

MARTA: Heu dit *parada*.

ÒSCAR: Hem dit *parada*?

MARTA i JOAN: Sí, heu dit *parada*.

ÀGATA: Pot ser. Pot ser que haguem dit *parada*...

ÒSCAR: A vegades diem *parada* a les baixades de pressió...

ÀGATA: Sí que ho fem!

MARTA: Val, què està passant aquí? Per què heu pujat amb el desfibril·lador? Com ho sabíeu, que en Joan estava malament?

L'ÀGATA i l'ÒSCAR es miren, valorant si inventar una explicació més convincent o dir-los la veritat.

ÒSCAR: Ja us ho hem dit, teníem un desfibril·lador al cotxe... Veníem a buscar...

ÀGATA (*explota, ja no pot mentir més*): En Joan ha tingut una parada cardíaca provocada per una substància que s'ha estat prenent des de fa un mes.

MARTA, JOAN i ÒSCAR: Què?

MARTA: Que t'has estat prenent què? Com?

JOAN: Jo no m'he estat prenent res.

ÒSCAR: Joan... Tu no n'eres conscient, però t'has estat prenent una substància que desacclera el teu metabolisme.

MARTA: Però de què estan parlant? Què dieu? Què dieu d'una substància? Joan, t'has estat prenent drogues?

ÀGATA: No és una droga. L'hem estat medicant setmanalment...

MARTA: Medicant?

JOAN: L'únic que em prenc són les pastilles per a la tiroides.

MARTA: Però què és això? Eh? De què esteu parlant??? No sé de què esteu parlant, no entenc res, però no li donareu cap droga més al meu home. Marxeu de casa nostra, si us plau. El meu home no necessita cap medicament de res, està perfectament bé, està tranquil, com mai, porta un mes fantàstic, així que no necessita cap fàrmac que li provoqui atacs de cor.

ÀGATA: Que consti que si en Joan està bé és gràcies a la substància que li hem estat donant tot aquest mes!

ÒSCAR: Els moments de pau espiritual que has verbalitzat experimentar són fruit dels efectes d'aquesta... substància.

MARTA: Vull veure el prospecte. El prospecte de la medicina aquesta de la tiroides.

ÀGATA: No hi ha prospecte... És... Encara no està... comercialitzat. És un fàrmac en proves.

JOAN: Un fàrmac en proves?

MARTA: Fora d'aquí!!! Fora de casa nostra!!!

ÒSCAR: Ens heu d'escoltar... Creiem que la parada cardíaca està relacionada amb...

MARTA: Fora de casa nostra...

ÒSCAR: El seu organisme necessita una dosi més alta!

ÀGATA: Si marxem...

MARTA: He dit que fora de casa nostra!!!

ÒSCAR: La majoria dels ratolins amb els quals vam provar la substància són morts.

JOAN: Oooh...

MARTA: Què? Heu provat amb en Joan una substància que ha matat ratolins?

ÀGATA: Marta, Marta, Joan... Escolteu, a veure... A nosaltres també ens ha sorprès... No esperàvem una reacció com aquesta... Però tot això que estem fent es convertirà en un abans i un després en la història de la ciència... Es tracta d'una investigació que salvarà vides...

MARTA: Calla!

ÒSCAR: Marta, si no fem res, en Joan tindrà una altra parada.

MARTA: Doncs truquem a un hospital! Que el vegi un metge!

ÒSCAR: Però no t'adones que en un hospital tardaran mesos a saber què collons li passa? Ara mateix els únics que podem salvar en Joan som l'Àgata i jo. Creiem que la solució passa per...

ÀGATA: Òscar...

ÒSCAR: Augmentar la dosi.

MARTA: Augmentar la dosi?

ÒSCAR: Sí.

MARTA: I això què implica?

ÀGATA: Implica que en Joan aniria molt més lent que ara.

MARTA: Més?

ÀGATA: Un dia seu podria ser un any nostre...

ÒSCAR: És fàcil... És la dilatació temporal relativista.

ÀGATA: Òscar... Això ens donaria temps, Marta...

ÒSCAR: Podríem investigar durant mesos amb ratolins la manera d'aturar les parades cardíques.

ÀGATA: I potser per a ell només passen unes hores...

MARTA: Però ell estarà bé?

ÀGATA i ÒSCAR: Sí...

ÒSCAR: Marta, hem estat administrant la substància a ratolins i en Joan està passant per les mateixes fases... Als ratolins els va baixar la pressió...

ÀGATA: I a en Joan li ha baixat la pressió!

ÒSCAR: Als ratolins se'ls va alentir el ritme cardíac.

ÀGATA: I a en Joan se li ha alentit el ritme cardíac.

ÒSCAR: Els ratolins tenien els ulls secs.

ÀGATA: I en Joan té els ulls secs.

ÒSCAR: I ara els ratolins s'estan morint.

ÀGATA: Marta, no hi ha cap altra solució. Hem d'administrar-li la dosi alta.

MARTA: Doncs feu-ho.

ÀGATA: Però, Marta, has d'entendre que, si ho fem, es produirà una desacceleració desmesurada de les seves partícules... Creiem que anirà a una velocitat tan lenta que no podrà veure'ns a nosaltres...

MARTA: Què?

ÀGATA: Els arbres es mouen, però tan lentament que no podem percebre-ho. De la mateixa manera, els arbres no ens veuen a nosaltres perquè anem massa ràpid per a ells.

MARTA: Àgata, els arbres no ens veuen perquè no tenen ulls.

ÒSCAR: Marta, el que l'Àgata intenta dir-te és...

MARTA: Ja sé el que intenta dir-me. Joan... T'ho has de prendre.

JOAN: Però...

MARTA: Joan, t'ho has de prendre...

JOAN: Vols dir?

MARTA: Sí, Joan... Pots tenir una altra parada. És el millor. I així podran investigar, tindran temps, trobaran la manera d'ajudar-te i tot anirà bé...

JOAN: Jo vull estar amb tu...

MARTA: Jo també! Joan, estaré amb tu, al teu costat, tota l'estona... Cuidaré de tu...

JOAN: Com els arbres...

MARTA: Sí, com els arbres... I llavors trobaran la solució i tot tornarà a ser com abans... Tornarem a estar junts. Però ara t'ho has de prendre. Val?

JOAN: Val. Cuida de la Donny.

16. Final

Sona «Transformació Joan», d'Àlex Torío. Entra l'ÒSCAR amb un carro ple d'artefactes, xeringues i medicaments que espanten la MARTA. Omplen cerimoniosament una xeringa i injecten la substància a en JOAN, que pateix una transformació violenta i divertida fins que alenteix el seu metabolisme de manera exagerada. En JOAN queda gairebé quiet, amb un moviment tan lent que sembla imperceptible. Tots queden astorats. La MARTA el mira amb pena i amor, valorant la possibilitat d'estar amb ell.

ÀGATA i ÒSCAR: Funciona!!!

ÒSCAR: Increïble!!!

ÀGATA: Impressionant!!!

ÒSCAR: La substància actua de forma exponencial!!!

ÀGATA: Tenies raó...

ÒSCAR: Dilatació de les pupil·les?

ÀGATA: Normal...

ÒSCAR: Ritme cardíac?

ÀGATA: Estable...

L'ÀGATA i l'ÒSCAR li posen el casc. S'apropen als monitors per comprovar l'evolució.

ÒSCAR: Àgata, mira això: la corba de receptors serotoninèrgics va en augment!

ÀGATA: Tenies raó... La cadena d'enzims venia en sèries...

ÒSCAR: Constants vitals lentes, però regulars.

MARTA (*mira en JOAN*): Àgata, us queda substància?

ÀGATA i ÒSCAR: Sí...

MARTA: Vull estar amb en Joan.

Sona «Transformació Marta», d'Àlex Torió. L'ÒSCAR prepara la xeringa cerimoniosament, com ha fet amb en Joan. L'ÀGATA injecta la substància a la MARTA, que pateix una transformació semblant a la d'en JOAN. Nota la substància que li entra per les venes, primer sembla que pateixi i, finalment, queda alentida, com en JOAN. Els dos es miren, sembla que es veuen, però van tan a poc a poc que no percebem el seu moviment.

ÒSCAR: S'estan veient!

ÀGATA: S'estan veient!

ÒSCAR: Increïble...

ÀGATA: Són arbres, Òscar!

ÒSCAR: És la desacceleració de Goleman!

ÀGATA: Estan bé? Creus que... estan bé?

ÒSCAR: Sí.

ÀGATA: S'estan apropant!!! I ara què fem? Avisem algú?

ÒSCAR: No. No els deixarien en pau. Els observarem nosaltres. Hem d'agafar dades, farem torns.

ÀGATA: Òscar... No podem perdre temps.

Sona «Tortugues», d'Àlex Torío. El punt de vista canvia i passem a veure l'escena des de la visió de la MARTA i en JOAN: l'ÀGATA i l'ÒSCAR es mouen ràpid, la MARTA i en JOAN van a velocitat normal. La parella de tortugues s'abraça i balla connectada a la màquina. L'ÀGATA i l'ÒSCAR prenen dades acceleradament. La MARTA i en JOAN ballen absorts, per primera vegada al mateix ritme. Somriuen enamorats i feliços, gaudint de l'instant en què es troben.

Tortugues: la desacceleració de les partícules es va estrenar a la Sala Flyhard el 20 de novembre del 2014, amb el repartiment següent:

MARTA: Clara Cols

JOAN: Dani Arrebola

ÀGATA: Àlicia Puertas

ÒSCAR: Àlex Brull

Text i direcció: Clàudia Cedó

Escenografia: Elisenda Pérez

Vestuari: Iztok Hrga

Música original: Àlex Torío

Disseny d'il·luminació i so: Xavi Gardés / Lluís Robirola

Fotografia i vídeo: Roser Blanch

Imatge: Andrea Zayas

Assessorament de cos: Vanessa Segura

Producció executiva: Roser Blanch i Clara Cols

Assistència de producció: Laia Surrallés

Epíleg

Clàudia Cedó

La meva germana té una teoria. Diu que els arbres creixen i es mouen més lentament que els humans, i que tenen una vida més llarga. Que les persones creixem i ens movem a un ritme més ràpid, i que vivim menys temps. Que una mosca es mou encara més de pressa, i que té una vida encara més curta. Per tant, podria ser que la velocitat a la qual vivim estigués relacionada amb la llargada de les nostres vides. És una teoria amb un fonament científic un xic qüestionable, ja ho sé, però a mi em va connectar amb la paradoxa dels bessons, la dilatació del temps i totes aquestes teories físiques que diuen que el temps és relatiu —la paradoxa dels bessons és aquell experiment mental en el qual un bessó astronauta viatja per l'espai a alta velocitat i, quan torna a la Terra, descobreix que ha envellit menys que el seu germà, com Charlton Heston a *El planeta dels simis*.

La teoria de la meva germana també em va suscitar una pregunta: què passaria si aconseguíssim una substància que alentís el nostre ritme vital? Una substància que fes creure al nostre cos que estem viatjant a gran velocitat, com el germà bessó

astronauta. Viuríem més anys? Es tractaria d'una mena d'elixir de la vida? Potser els noranta anys que més o menys tenim per viure es poden condensar o allargar en funció de la velocitat a la qual visquem.

Bé, el cas és que pensava en totes aquestes coses mentre anava en trens i cotxes i busos de Banyoles a Barcelona i de Barcelona a Banyoles, que és on visc (el contrast de ritme entre les dues ciutats sempre m'ha fascinat). Pensava: què passaria si pogués prendre'm la substància desacceleradora de les partícules? Em desestressaria? O m'estressaria més perquè aniria més lenta que els altres?

Vaig començar a documentar-me sobre física quàntica i biologia quàntica, sobre el model de Rutherford-Bohr, el principi d'incertesa de Heisenberg, el gat de Schrödinger i la filosofia de Max Born. Vaig jugar a inventar una fórmula que fos mínimament lògica dins les lleis plantejades per la mecànica quàntica i va néixer la Teoria de Goleman, que no només era coherent amb tot el que havia llegit sinó que, personalment, crec que podria funcionar. Animo els físics que estiguin llegint això a intentar-ho.

Tot això se'm va barrejar mentalment amb els experiments sobre els quals havia llegit durant la carrera de psicologia: una col·lecció de despropòsits que es duïen a terme en laboratoris secrets a principis de segle i que posseïen una falta d'ètica científica monumental, però que alhora van aportar dades importants a nombroses línies d'investigació científica. Les clàssiques

qüestions: és lícit experimentar amb humans, si la fita és salvar vides? el fi justifica els mitjans?

A tot plegat, cal afegir-hi la gran troballa d'un vídeo a YouTube que mostrava la reproducció de dues tortugues de terra i que em va tenir fascinada durant tot l'estiu. A partir d'aquest punt, vaig entrar a l'apassionant món de la reproducció dels rèptils i va néixer el personatge d'en Joan, que es convertiria ràpidament en un amant de la lentitud, en un apassionat de les tortugues i en el protagonista de l'obra.

I aquesta anècdota que em va explicar la meva sogra va ser l'espurna que ho va encendre tot: mentre rentava els plats o netejava la casa, posava el seu fill en un cossi i ell s'hi podia passar hores. Vaig pensar que, quan som petits, el temps es dilata i podem passar estones molt llargues no fent gaire res. Com si el temps tingués mesures diferents per a la mare i per al fill. I la imatge del nen en un cossi es va convertir en un bon resum del que volia explicar: una suspensió temporal, el bessó astronauta de la paradoxa, o com prendre's la vida amb més calma.

A partir de tots aquests referents i del meu moment vital, va néixer *Tortugues: la desacceleració de les partícules*, una obra que estimo moltíssim i que va ser la primera que vaig estrenar a Barcelona, la ciutat ràpida. La producció va ser de la Sala Flyhard, un teatre petit i meravellós dut per un equip que cou les coses a foc lent. I el que va passar amb el muntatge va ser molt màgic: tothom va aportar el seu imaginari i es va crear una peça que va ser com una explosió. L'obra ha estat voltant molts anys i ens

ha donat molta felicitat a tots els que la vam dibuixar des de l'inici. El fet que la sala on s'estrenava fos tan petita va fer que la primera idea que havia tingut agafés molt de sentit: volia que una trama que parlava del temps jugués amb la temporalitat de la narració, que en un mateix espai convisquessin personatges que es troben en moments diferents de la línia temporal de la història. Només un llit, una habitació de dormir. I allà succeiria tot. Així aprofitàvem al màxim el petit espai, jugàvem amb el llenguatge teatral i l'obra agafava una aura de faula que m'interessava molt.

Tortugues és una comèdia científica i romàntica, amb uns personatges divertits, però també tristos, que no saben què estan buscant. Alguns perquè ho busquen massa de pressa, sense aturar-se a pensar, i els altres perquè no atrapen el ritme del món. Potser al final es tracta d'envoltar-nos de persones que vagin a la nostra velocitat i així poder mirar-los als ulls, mentre la resta passa per darrere mig transparent, com els pals elèctrics del costat de l'autopista quan anem en cotxe, que semblen fantasmes. Potser *Tortugues* parla de l'amor. L'amor com a mecanisme per sincronitzar la nostra velocitat a la dels altres. Com els arbres, que s'ajunten entre ells perquè es mouen igual de lent. I les mosques, que s'ajunten entre elles perquè volen igual de ràpid.

Aquest llibre ha estat compaginat
amb la tipografia Bembo en cos 11,4
i s'ha imprès amb un paper òfset cru
de 88 grams.

ALTRES TÍTOLS

La pols

Llàtzer Garcia

Animals de companyia

Estel Solé

Boira · La travessia

Lluïsa Cunillé · Josep Maria Miró

Els encantats

David Plana

Infàmia · Desclassificats

Pere Riera

Ventura · Volem anar al Tibidabo

Cristina Clemente

HISTÒRIA

Jan Vilanova · Claudin

Llibert

Gemma Brió · Zamora

Un tret al cap

Pau Miró

Si no t'hagués conegut

Sergi Belbel

La dansa de la venjança

Jordi Casanovas

Fa temps que en Joan i la Marta s'han adonat que no van al mateix ritme. Empeços pel desig de dur un estil de vida més tranquil, es traslladen al camp per poder gaudir de la calma. Però les coses es compliquen quan les seves vides s'entrecreuen amb les de l'Àgata i l'Òscar, una parella de científics que viuen a tota velocitat.

Clàudia Cedó ha escrit una faula contemporània en clau de comèdia fantàstica sobre el ritme de vida i l'amor com a mecanisme de sincronització.

PVP: 12,50 €

www.comanegra.com

9 788417 188863

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

comanegra

